

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

Absc. Marg.

15de Februar 1872.

2det Hefte.

Frihed.

(Indsendt til "For Hjemmet.")

Er Mennesket en Konge, som kan raade sig selv,
Hvi kan han da ei stige til Stjernerues Hvalv?
Hvi maa saa tidt han vandre hel ussel og arm?
Hvi bor saa mangt et asmægtigt Dnske i hans Barm?

Hvi kan han ikke Alt, hvad han ønsker, formaa?
Hvi er der Saameget, som han ei kan forstaa?
Hvorfor kan han ikke skabe det ringeste Liv,
Og hvorfor kommer Døden og røver hans Liv?

Det er, fordi at Mennesket er skrøbeligt Lev,
Og skrøbeligt er den, som ei sin Magtløshed ser;
Ei noget Levkar er saa stærkt, at ei i et Nu
Den samme, som har dannet det, kan slaa det itu.

Kun En der er, i Sandhed, som kan raade sig selv;
Han med sin Haand omspænder alt Himmelen's Hvalv;
Han haver ingen Lige, kun een Saadan er til,
Og det er Gud i Himmelen; han gjør hvad han vil.

Men Mennesket, hvadenten det vil eller ei,
Kan aldrig være uden en Herre paa sin Dei;
Dog vid, at der af Herrer i Verden er to,
Som aldrig i Evighed tilfammen kan bo.

Den Ene er selv en Oprører mod Gud;
Han for at myrde Sjæle i Verden gaar ud:
Han lover alskens Frihed, det smager Kjød et vel;
Men vælger du hans Frihed, saa er du hans Træl.

Den anden er Kristus, Guds egen Søn saa bold;
Han frelste os af Dødens og Helvedes Bold;
Han har en bedre Frihed, som han raaber ud:
En Frihed fra det Onde, en Frihed i Gud.

Gvis du holder dig til ham og bliver hart ved hans Ord,
Skal du i Sandhed være hans Discipel paa Jord;
Du kjende skal den evige Sandhed deri,
Og Sandheden skal gjøre dig virkelig fri.

Da skal det i dit Hjerte blive rettelig lyst,
Og Troen skal dig lægge til Frelserens Byst;
Dermed du faar at smage Guds evige Fred;
Da er du alt af Syndens Tyranni bleven fjed.

Da skal i Kristi Kraft du beseire Kjød og Blod
Og i hans Retferds Klædning være hellig og god;
Da skal du have Frihed, hvor du gaar ind og ud;
Thi du har den rette Herre: Du lever i din Gud.
R. T.

Præstegaarden i Garzen.

(Efter det Tydste.)

(Fortsættelse.)

III. Trappen, da Døren aabnedes, og
Fire Ulger vare forløbne; det var Postbudet traadte ind; rystende Sneen
en kold Decemberdag. Fru Stieg af sine Fødder overrakte han hende
var gaaet ud, Præsten rakte en et Brev. Hun fastede et Blik paa
Døende i Landsbhyen den hellige det, blev ligbleg og begyndte at
Kadvere, og Børnene lærte sine Lef- skjælbe. Brevet var fra Indien,
tier oppe i Skoleværelset — nu om men skrevet med en fremmed Haand
Vinteren stod den venlige Forstue og adresseret til Pastor Stieg. Det
øde; Margareth kom netop ned ad forekom Margareth, som om hun

maatte aabne dette Brev, som om hendes Livs Ve og Vel var afhængig af det, men nei, maaste angif det hende slet ikke, o kom kun Pastor Stieg snart hjem! Hun ventede en Tid, men kunde snart ikke længere udholde denne pinlige Uvished, hendes Hjerte bankede heftigt, og hun sølte et Stik i Hovedet, som altid pleiede at gaa forud for en stærk nervøs Hovedpine. Uden ret at vide, hvad hun gjorde, gif hun med Brevet i Haanden henimod den Syges Hus, hvor Pastor Stieg var. Den tidlige Aften var allerede brudt ind, maát blinkede et Lys gennem Vinduesruden, der endnu ikke var ganske tilfrosset. Margareth figede ind i Stuen. Der laa den døende Mand halv opreist i Sengen, understøttet af sin Gustru, medens Børnene og Præsten i Ornat knælede foran den. Præsten bad; kun enkelte Ord trængte frem til Margareths: "Herre, forbarm dig! Kristus, forbarm dig!" Hun kunde ikke længere udholde Synet af Døds-kampen; hendes Onkel kom endnu ikke, og mekanisk trykkede hun Brevet op til sig. Hendes Angst var stegtet til en forfærdelig Hvide; hun vidste ikke mere, hvad hun gjorde, sølte ikke, at hun gif uden Hjertøi i den kolde Vinteraften. "Moder er død, Moder er død", det var den Tante, der opslugte alle andre og blev hende til forfærdelig Bished. Hun kom forbi Kirken, Døren stod aaben, da Ringeren netop var berinde. Uden at vide, hvad hun gjorde, traadte hun ind; kun et mat Lysstjær faldt gennem Duebinduerne og belyste det store Kors paa Alteret. Til enhver anden Tid vilde Margareth have frygtet for at gaa

alene ind i Kirken om Aftenen, men idag var denne Følelse ganske forsvunden; ja Stedets Ro og Hærlighed bragte hende paa en Maade til sig selv og drog hendes Tanker hen til Gam, hvem dette Hus tilhørte, og som ogsaa i dette Dieblif saa ned til hende. Hun gif op til Alteret og knælede ned; hun saa sin Moder ligge død foran sig, hun vilde bede; men kun de Ord, som hun nylig havde hørt, kunde hun fremstamme: "Herre, forbarm dig! Kristus, forbarm dig!" Saaledes fandt Præsten hende, da Ringeren, der havde hørt hende, havde underrettet Præsten om, hvor hun var.

"Margareth, mit Barn, hvad fejler dig?" spurgte han ængstelig.

"Brevet, Onkel, Brevet, jeg gif for at opsoge dig", svarede hun mat og rakte ham det sammeknælede Brev.

Vel blev ogsaa Præsten forstretket, da han ved det svage Skin af Lygten saa den fremmede Gaandstrik, han vidste nu strag, hvad der havde ført Margareth hid. Gam fattede sig dog, understøttede hjærligt den dybt rystede Pige, indhylede hende i sit Shawl og førte hende hjem, hvor hun med Ængstelse var bleven savnet. Hun var nu bleg som Døden, havde ikke længere nogen Længsel efter at høre Brevets Indhold; thi hun vidste det allerede. "Min Mama er død", sagde hun, idet hun gif hen til sin Tante.

"Nei, vi vide det ikke endnu, Ind os først se", trøstede Præsten. Gam brød Brevet, men hvad var det, som bragte den stærke Mand til at blegne og stjælbe?

Margareth traadte nærmere. "For

Guds Skyld, hvad fejler Papa? Hvorfor skriver han ikke?"

"Han er myrdet", sagde Præsten med neppe hørilig Stemme.

Margareth saa stibt paa ham, som om hun ikke havde forstaaet ham: "Og Mama er død?"

Han nikkede langsomt med Hovedet. Margareth saa med forvirret Blik fra den Ene til den Anden, som om hun ventede, at Noget vilde tilraabe hende: "Nei, det er ikke sandt"; derpaa forvirredes hendes Tanker, Diet lukkede sig, og lydløs sank hun om i sin Dantes Arme.

Og medens en velgjørende Afmagt omtaager hendes Sind, ville vi læse det Brev, der bragte saa stræffelige Efterretninger. En Ven af Margareths Fader, Missionær L., skrev følgende:

Dyrebare Ven i Herren!

Guds Naade og Kristi Trøst være med Dem! og Deres gaanske Hus! Ja Gud selv være Dem og fremfor Alle min Vens ulgkelige Datter nær med sin Trøst, at hun maa kunne bære den forferdelige Efterretning, som jeg har at meddele Eder. Min Haand ryster, naar jeg tilbagefalder i min Erindring de sidste Dages Tildragelser, — dog jeg vil forsøge at meddele Dem ordentlig Alt, hvad Herren, hvis Veie ere i de dybe Vand, har tilfikket os; maatte Han give Dem de rette Ord til at underrette den stakkels forældreløse Margareth herom!

Regntiden ophørte usædvanlig tidlig dette Aar, og Missionær J., hvis Hustru var meget lidende, tiltraadte strax efter en Reise, hvoraf han haabede en god Virkning for hende. Egentlig var det en Missionærreise; thi denne tro Herrens

Discipel arbejdede med rastløs Iver i sin Herres Vingård, ikke anende, at han var udvalgt til et Blodvidne. Saa rejste de til flere Afgudsfejer, hvor J. kraftig og klart forkyndte Guds Ord. Ved Melæen traf vi efter Aftale sammen; han var saa frisk og rask som nogenstunde, men hans Hustru led meget af Feber, maatte ligge meget inde i sit Telt og paa Reisen lade sig bære i en Baldakin. Melæen var denne Gang stærkt besøgt; vi bemærkede mange Fakirer blandt de Tilstedeværende, og bange for at vor Prædiken skulde gjøre Afbræk i deres fanatiske Afgudsdyrkelse og sorgelige Selvtilbedelse, afbrøde de os ofte og søgte at forstyrre os paa mange Maader. Paa den anden Side have vi sjelden haft saa opmærksomme Tilhørere som denne Gang; Mange vare saa begjærlige efter at høre den store parmasva's (Guds) Ord og modtage Bøger af os, at vi den sidste Fesfdag, da vi prædikede ved Ganges's Strandbred, vare omringede af saa mange Mennesker, at vi maatte stige i en Baad og lægge nogle Skridt fra Land. Herfra forsatte vi Prædikenen, og J. var saa glad, at han frydefuld tilraabte mig, pegende paa den store Hob Tilhørere: "Se der, Markerne ere hvide til Høsten!" Den følgende Dag var Melæen forbi; men vi Missionærer, som haade prædiket her, besluttede først at nyde den hellige Madvere sammen, inden vi skildes ad. Broder J.'s Telt blev indrettet hertil; Fru J. stod op og ordnede et Bord til Alter, hvilket hun smykkede med Blomster. J. prædikede om de Ord: "Dit Folk skal fremsføre frivillige Offere paa din

Vældes Dag; i saare hel-
lig Prydelse skal af Mor-
genrøden som af Moders
Liv fremkomme dig din
Aftoms Dag. Ps. 110. 3.”
Han talede først om Hedningerne,
men vendte derpaa sin Tale direkte
til os og foreholdt os fornemmelig,
at efterdi Kristus havde fejret for
os og besejret os, maatte ogsaa vi
villigen ofre os til Ham i hellig
Prydelse. Han blev stedse varmere,
og tilsidst var hans Prædiken kun
en Samtale mellem ham og Herren.
”Ja, Herre, tag mig ganske hen, jeg
vil ofre dig Alt, hvad jeg har, var
det og det Kjæreste; jeg vil ofre dig
alle mine Tilbeieligheder og Begjær-
ligheder, mig selv med Liv og Sjæl;
hjælp Du, at der ingen Blodsdraabe
maa være i mig, som ikke gjerne vil
flyde for Dig; o, Herre, tager Du
Hjertet ud af mit Bryst (hans Tan-
ker herved vare vel hos hans blege
Sjæften), jeg vil villig ofre Dig det.”
— Men jeg kan ikke gjengive, hvad
han sagde; vi vare Alle dybt beve-
gede. Han sluttede med de Ord:

Kristi Blod og Rejsfærdighed
Er Alt, hvad jeg vil smykkes med;
Dermed jeg kan ser Gud bestaa,
Naar jeg i Himlen skal indgaa.

At fulgte Skriftemaal og Abso-
lution, derpaa modtog vi Herrens
Legeme og Blod. ”Det trøste, styrke
og opholde Dig til det evige Liv”;
o, vi anede ikke, at Evighedens Mor-
genglands snart skulde bryde frem
for to af vore Nadversgjæster! End-
nu samme Aften afreiste de fleste
Missionærer; I. vilde bryde op tid-
lig næste Morgen. Vi sad sam-
men om Aftenen, og Herren var os
følelig nær. ”Det forekommer mig,

som om jeg havde for sidste Gang
nydt den hellige Nadvere”, hterde
Fru I.

”Føler du dig meget daarlig
min Agnes?” spurgte hendes Mand.

”Nei tværtimod; jeg er saa let til-
mode, og Feberen har forladt mig,
saa jeg tror, at jeg imorgen vil
kunne gaa timevis; men jeg bliver
dog ikke længe hernede”, svarede hun
sagte til, ”og jeg gaar gjerne bort.
Indtil nu har Tanken om at for-
lade dig og Margareth været saa
skræffelig, men idag forekommer det
mig, at ogsaa jeg kunde hengive
Alt. Jeg ved, at jeg ser dig igjen
hos Herren, og Margareth ogsaa,
det har jeg udbedet mig af Ham.
O, du kan tænke dig, hvor nær Je-
sus har været mig i de ensomme
Timer paa Engleiet. Han har for-
talt mig saa Meget om Herligheden
deroppe, at det ofte forekommer mig
mørkt og tomt hernede.”

I. drog sin Hustru nær til sig
og sagde: ”Salige ere de, som have
Hjemve; thi de skulle komme hjem.”

Hun trykkede hans Haand, og
hendes Læber hoiffede: ”O, jeg tal-
ter dig, at du er mig saadan tro
Sjælper og nu ogsaa gjør Døden
lettere for mig.”

Jeg gik ud; de havde vel ganske
glemt, at jeg var i Teltet. Jeg syntes,
de maatte være alene; dette var
maaske den sidste Samtale mellem
Mand og Hustru. Den Sidstes
Sygdom havde nu i kort Tid gjort
saadanne Fremstridt, og hendes Dine-
lyste idag med saadan overjordiff
Glands, at det forekom mig, som
om hun egentlig ikke længere ret
tilhørte denne Jord.

Lidt efter hørte jeg dem Begge
synge Fru I.'s Indslingsfang:

Bliv hos mig fra Morgen indtil Aften,
 Thi uden Dig kan jeg ei leve.
 Bliv hos mig; thi Natten den er mørk,
 Og uden Dig jeg tør ei dø.

Næste Morgen skulde vi skilles. F.'s vilde rejse videre, og jeg vende tilbage til vor forladte Station. Fru S. laa paaflædt i Teltet; hendes Mand stod udenfor samme for at give de i nogen Afstand bestræftede Tjenere nogle Anordninger; jeg lod netop mit Telt nedtage, da styrkede en skrækkelig bemalet Gedningepreest med en Kølle i Haanden frem bag et Træ og gav den intet anende S. et saadant Slag i Hovedet, at han styrkede lydløs til Jorden, et andet, frygteligt Slag knuste hans Hjærne og bragte Blodet til at sprøjte høit. Jeg kunde ikke se denne Scene, men hørte kun et frygteligt Strig af Tjenerne, der Alle styrkede henimod Teltet. Jeg ilede ogsaa derhen, — o hvilket Syn frembød sig ikke for mig! Paa den ene Side Tjenerne, der grebe en vanvittig ndseende Gedningepreest, paa den anden Side den dyrebare S. med sønderknust Hoved og ganske ufjendelig og ved Siden af ham en Avindestikkelse, hvis hvide Klædning var ganske overstænket med Blod. Jeg hjalp hende at bære ham ind i Teltet, han var naturligvis for længe siden død. Fru S. var næsten endnu blegere end den Døde, men fuldkommen rolig og fattet. Med hendes Halsstørklæde bandt vi den Myrdes Hoved sammen, vadstede derpaa Blodet af hans Ansigt, men han var skrækkelig tilredt. Fru S. kyskede det kjære Lig, knælede derpaa ned, saa kyskede hun det atter, — men ikke en Taare kom fra hendes Die. Jeg forbigaar Tjenernes

Detlager og den Forbittelse, som de engelske Embedsmænd folte, der nu kom ilende til fra Staden. Jeg besjergede det Nødvendige til Begravelsen, thi den maa i dette hede Klima finde Sted endnu samme Dag. Fru S. var nu oppe; Feberen havde ganske forladt hende; hun sad den hele Dag ved den Afvøde, smykkede den dyrebare Genføvede med Blomster og taledede meget lidt. Dog af disse saa Ord kunde man slutte, at ei Fortvivlelse havde grebet hende, men at hun meget mere ikke betragtede dette Dødsfald som en Afstillelse. Hun maa kun have haft et Dieblits Smerte og da strax være død", hørte hun engang, og senere sagde hun: "Grav Graven saa stor, at der kan sættes endnu en Kiste ned i den." Hun stod fast paa, at hun vilde ledsage ham paa den sidste Vandring, og jeg turde ikke sætte mig derimod; thi jeg folte, at det ikke kunde ståde hende. "Jeg maa dog se, hvor vore Ben skulle slumre til Opstandelsesdagen", sagde hun smilende til mig, idet hun lænede til min Arm gik til Begravelsespladsen. Paa Tilbageveien bad hun mig blive her til Alt var over, og at lade de samme Sange, som idag vare sungne, ogsaa synges ved hendes Grav; tilsidst bad hun mig skrive til Dem, ærede Fr. Pastor; "til min Margareth", og her skjælvede hendes Stemme for første Gang, "haaber jeg selv at kunne skrive."

Indlagte Seddel er Fru S.'s sidste Testamente til sit elskede Barn; hun kunde ikke mere. Kæppe var hun kommen ind i sit Telt, saa brød Feberen ud med frygtelig Magt og rystede det svage Legeme med forfærdelig Kraft. En gammel Tjeneste-

pige pleiede hende ivrig; jeg var ofte hos hende, men hun kjendte mig sjelden. Mod Forventning levede hun endnu tre Dage. Den fjerde Dags Aften lod hun mig kalde, tog min Haand i begge sine og vilde tale, men kunde ikke. Hun vegede mod Himmelen; jeg knælede da ned foran hendes Leie og bad — under Bønnen havde Englene baa-ret hendes Sjæl hjem i Jesu Skjød; der laa hun med Smil paa Læberne og en stille Fred udbredt over sit Ansigt. Den følgende Dag, nemlig idag, er hun bleven lagt i samme Grav, som sin Mand. Forenede have de lebet, forenede ere de døde, forenede skulle de atter opstaa af Graven, naar paa hin store Morgen Raabet lyder: "Lazarus kom ud"; forenede ville de staa paa Herrens høire Side, — o Margareth, at du da maatte findes paa det Sted! Gud trøste det stakkels Barn i hendes bitre Sorg! Hun vil vel nu blive hos Dem, — Moderen har ingen Bestemmelse truffet for hende. Tidligere var det hende en kjær Tanke, at Margareth, naar hun var gaaet hjem, kjærlig skulde pleie sin Fader; men i de sidste stræffelige Dage har hun kun tænkt paa sin Sjæl og ikke beskæftiget sig med jordiske Ting. Jeg beder Dem, underret mig, om det kjære Barn bliver hos Dem; jeg skal da ordne Alt her og senere give Dem Beretning derom. Jeg kan nu ikke skrive mere idag, imorgen vender jeg tilbage til vor ensomme Station; Menigheden vil sørge meget; thi Missionær S. og hans Kone vare overordentlig elskede; ja, vi have tabt Meget; men vort Tab er deres store Vinding. Gud velsigne Eder Alle,

isærdeleshed den stakkels Margareth. Hun selv drage hende til sit Hjerte og trøste hende; thi Mennesketrøst kan her ikke strække til. Men Hun vil gjøre det. Ere hans Veie underlige, saa ere de dog salige: Hvad jeg gjør, ved du ikke nu, men du skal forstaa det herester."

Over Præstegaarden i Burgdorf kom tunge Dage. Margareth var vel vaagnet op af sin Besvimelse, men den afløstes af stærke Feberfantasier. Lægen, som blev tilkaldt, sagde, at en alvorlig Nervefeber var i Udbrud og anordnede den største Nolighed. Foruden Vaagekonen maatte kun Forældrene komme ind i Margareths Værelse. Sygdommen tog til for hver Dag, og ofte kunde to Mennesker neppe holde det svage Barn i Sengen, da hun endelig vilde op og ile til sine Forældre. Snart var hun i sine Fantasier i Indien, snart i Thdskland, snart talte hun sagte kjærlige Ord til sin Moder, snart saa hun kun Mordere omkring sig og raabte i Angest: "Blod, Blod!" og vilde styrte ud. — Da det var lange angestfulde Dage og Nætter, Præstekonon gjen-nemvaagede ved Margareths Leie. Lægen gav lidt Saab, og ofte tænkte hun næsten med Glæde paa, hvad Forældrene vel vilde sige, naar deres Barn kom saa snart efter dem. Men da bevægedes hendes Hjerte igjen af moderlig Kjærlighed til det forældreløse Barn, hun vilde saa gjerne saa beholde hende hos sig. — Børnene suege sig sagte omkring i Huset: Tanken om at miste Margareth var tung for Alle, og Marie var virkelig rørende i sin Omhu for idetmindste middelbart at pleie hende,

idet hun gjorde Alt, hvad hun kunde for Moderen, for at denne kunde være mere i Sygeværelset. Denne ængstelige Tid var i ethvert Tilfælde en velstignet Tid for Børnene, de lærte vel af Hjertet at vende sig til Herren og bede Ham om Hjælp. -- Saaledes forløb 15 Dage, og der var endnu ikke indtraadt nogen Forandring i Margareths Tilstand; den fjære Suleseft nærmede sig, men paa de hidre Forberedelser til samme tænkte Ingen; den eneste jordiske Gave, de indbade sig af Herren, var Margareths Liv. Den 14de Dag sagde Lægen: "Nu er en Krisis indtraadt, og det vil vise sig, om Sygdommen er til Liv eller Død." Han lod Kudsten spænde fra; thi han vilde blive saa længe som mulig ved et Sygeleie, der idag saa let kunde forvandles til et Dødsleie. Om Formiddagen fantaserede Margareth meget, bad de Tilstedeværende om dog at vise hende Veien hjem, derpaa indtraadte en fuldkommen Slappelse. Om Eftermiddagen faldt hun isovn. Naar hun nu atter vaagner, vaagner hun til Liv, men fremfor Alt ingen Forstyrrelse", sagde Lægen, da han gik bort. Fru Stieg satte sig ved Sengen for at vogte Barnets Slummer; i Huset var Alt stille, Ferdinand stod timevis udenfor Gangdøren i Winterfulden for at affærdige enhver Kommende derude. Margareth sov længe, længe; Fru Stieg betede sig undertiden over hende for at se, om der virkelig ogsaa endnu var Liv. Om Natten blev hendes feberagtige Søvn roligere; det var allerede et Tegn paa, at Krisisen var over. Senimod Morgenen aabnede hun Øinene og saa sig forvir-

ret omkring. Surr kjendte sin tro Pleierinde.

"Tante, hvor er jeg?" sagde hun sagte.

"Hvorfor ligger jeg i dette Værelse? har jeg været syg?"

"Ja, meget syg, og du er det endnu. Men vær nu ganske stille; Lægen har sagt, at du maa slet ikke tale."

Margareth luffede de trætte Øine; men efterhaanden blev hendes Tanker klarere. Bludselig stod den helstrygtelige Sandhed for hende:

"Er mine Forældre døde, eller har jeg drømt?"

"Stille, stille, fjære Barn, en anden Gang skulle vi tale mere derom", sagde hendes Tante beroligende. "Ja, ved du", vedblev hun, "din Mama længtes saa efter den Herre Jesus, og derfor har han taget hende til sig i sin skønne Himmel; hun vilde saa nødig stilles fra din fjære Papa, saa har han ogsaa hentet ham smertefri og hurtigt hjem til sig."

Margareth græd, de forste Dager i lang Tid. O, hvor de vare velgjørende! Dog efter kort Tid sov det trætte Barn atter ind.

Fru Stieg listede sig sagte ind for at meddele sine Kære den glade Efterretning; da blev der Fryd, og Smilet kom igjen paa de alvorlige Ansigter; man glemte næsten den sorgelige Marsag til Margareths Sygdom i Glæden over hendes Helbredelse.

Men denne Selbredelse gik langsomt, meget langsomt fremad. Efterhaanden som Margareth kom mere og mere til Besindshed, blev det ogsaa klarere for hende, hvilket stort

Lad hun havde lidt. Under sin Sygdom havde hun jo ikke følt det; men nu fløde hendes Taarer uafbrudt, og paa hendes blege Ansigt malede der sig en dyb Smerte, saa at der under saadanne Omstændigheder ikke kunde være Tale om nogen Forøgelse af Kræfter. Lægen rystede paa Hovedet: "Nervefeberen har hun overvundet, men nu overviander Smerten hende." Men Forældrene erkjendte klart, at skulde en legemlig Helbredelse indtræde, maatte den aandelige gaa forud.

"Se, Margareth", med disse Ord satte Pastor Stieg sig en Dag ved hendes Seng, "her er den Seddel, hvorpaa din salige Mama skrev sine sidste Ord til dig."

Margareth greb hurtig efter den, idet hendes Dine fyldtes med Taarer.

"Vent, mit Barn, jeg skal læse det for dig." Han bøjede sig over hende, og Begge læste: "Den, som seirer, skal arve alle Ting." Mat. 21, 7.

"Det er et herligt Testamente", sagde Præsten efter en Pause. "Ved du vel, hvad din Mama har ment med at seire?"

"Jeg tænker, hun maa have ment, at jeg skal seire over Synden, ikke sandt, Onkel?" svarede Margareth.

"Ganske vist. Men hvad forstaar du egentlig ved Synd, mit Barn?"

"Alle det, som Gud har forbudt og som mishager Ham."

"Nu, sig mig, min dyrebare Margareth, tror du, jeg kunde være tilfreds med Henrik, om han ved en eller anden Anordning af mig, som gjorde ham vadt, var saa misfor- nøiet dermed, at han gik og flagede og knurrede? Maatte ikke en

saadan Opførsel i heieste Grad mishage hans Fader?"

Margareth taug, hun saa paa sin Fader, og hendes udtryksfulde Dine sagde, at hun havde forstaaet ham; men hans Ord forekom hende næsten haarde og kolde. Havde ikke hans Blik saa mildt og venligt været fæstet paa hende, vilde hans Ord have opbragt hende. Men kunde han, som var saa hjertelig, ville krenke og fornærme hende? Ingenlunde. Hun sagde derfor kun sagte: "Onkel, jeg kan ikke Andet; jeg kan ikke Andet; jeg kan ikke lade være at græde."

"Over dine Taarer vredes jeg ikke, mit Barn, jeg har ofte grædt med dig; men dog tror jeg, at al din Sorg bliver til Synd mod Gud. Tænk blot, Han, som elsker dig langt mere end dine Forældre kunde elske dig, tror du, Han vilde taget dem til sig, hvis det ikke var godt baade for dem og dig? Han har ingen Glæde af at bedrøve sine Menneſtebørn; naar Han slaar, har Han ofte sine skjulte, men forunderlig herlige Hensigter dermed. Han vil gjøre os salige, Margareth. Derhen sigte alle Hans Forfædre; nu, sæt dig ikke til Modvæge, men overgiv dig i hans Villie; overvind din Sorg. Fordi din bedste, din himmelske Fader har sendt dig den, derfor maa du villig tage imod den, og ikke græde trostøvels, men være stille og fornøiet. Se, mit Barn, dine Forældre ere saa salige, at de ikke vilde vende tilbage til dette Liv, om de kunde. Læs kun hele det 21de Kap. i Aabenbaringen, hvoraf din Moder har skrevet hint herlige Sprog, der staar, hvilken Herlighed hun har arvet. Og til en lignende er du

kalder, "du skal arve alle Ting", men kun naar du har feiret."

"Men, kjære Onkel, jeg tror ikke, jeg kan, jeg er saa bedrøvet."

"Nei, Margareth, du kan ikke, men der staar skrevet: Veder, saa skulle I saa", nu, bed kun Herren om Kraeft, saa vil Han give dig Alt, hvad der mangler dig."

"Maa jeg spørge dig om endnu en Ting?" sagde Margareth lidt frygtsom.

"Gaaſte viſt, ſaa meget du vil."

"Se, Onkel, naar jeg undertiden et Dieblik ikke har tænkt paa Papa og Mama, saa har jeg bagfter gjort mig selv bitre Debreidelser og tænkt, at jeg gjorde Uret imod dem, naar jeg blot et Dieblik tænkte paa andre Ting."

"Jagealunde, mit Barn, der er du i ſtor Vilbiarelſe. Du ſkal viſſeligen, ikke glemme dine Foreldre, men have dem i kjærlig Grindring, idet du foreſtiller dig dem ſalig Forloſte, der have modtaget ſin Arv. Da vil Grindringen om dem ikke længere foraarjage dig Smerte, ikke gjøre dig uſikkert til den daglige Gjerning, ſom Gud har paalagt dig her paa Jorden." —

"Tilſtaa det kun, kjære Margareth, i din Smerte søger du kun dig ſelv; thi dine Foreldre kan du ikke begræde, ſom have gjort et ſaa herligt Bytte; din Smerte er i Grunden intet Andet end Egentjærlighed."

Margareth laa ſtille en Stund, aabenbart kjæmpede hun med ſig ſelv—Onkelens Ord krænkede hende, dog var hun for oprigtig til ikke at give en erkjendt Sandhed Rum. Hun indſaa, at han havde Ret og raſte ham Gaanden.

"Kjære Onkel, bed med mig, at

jeg man feire," bad hun. Præſten knelede ved hendes Bænk, det forældreløſe Barn foldede ſine Hænder, og de bade til Gud om Kraeft til at feire i Alt for Hans Skyld, ſom havde elſtet dem.

Fra denne Dag gik det fremad med Margareth. Præſten vidſte vel, hvad han gjorde, da han talte ſaa haardt til hende. Hun havde en beſtemt Karakter, og hvad hun engang vilde, det udførte hun med Udholdenhed. Indtil nu havde hun betragtet ſin Sorg ſom høiſt beretiget; for første Gang blev den nu viſt hende i et andet Øye. Overladt til ſig ſelv vilde hun maatte have nærret og pleiet ſin Sorg ſom et dyrebart Gode, og for at bevare Troſkab mod de Døde forſjundet ſig haardt mod de Levende og dog troet at gjøre Gud en forſjenſlig Gjerning ved ſaadan død Troſkab; nu havde Guds Ord viſt hende, at denne overvættets Sorg ikke var nogen Dyd, men en Skyld, og nu tvævede hun ikke med at kæmpe indtil Blodet derimod. Vel dig, Margareth, den, ſom feirer, ſkal arve alle Ting!

Det var en Feſt, da Margareth en Februardag atter ſtod op, og hun lo ſelv over ſin Ubehjælpſomhed, ſom hun kaldte det; thi ſom et lidet Barn maatte hun lære at ſtaa og gaa. Alle ſyntes hun ſaa ganſke matroneagtig ud i den lille hvide Kappe,—hun havde nemlig miſtet ſit ſmukke kaſtaniebrune Haar under Skygdommen,—desuden var der et viſt Alvor over hendes hele Væſen, man kunde næſten ſige Værdighed; ſelv naar hun lo, var hun ikke mere det glade Barn; den ſtore Sorg havde

tidlig modnet hende til en findig
Domfru.

For alle Husets Deboere var den tunge Vinter bleven til Velsignelse, ja, den kjære Fader havde nok ret, da han sagde: "I den kolde Vinter bliver den Herre Kristus født". Forældrene erfarede det paa sine egne Hjertes, at Sorgen havde drevet dem nærmere til Herren, ligesom des Henrik; Ferdinand havde tabt noget af sin Ustadsighed, og Marie — om end den slemme sorte Dorn endnu bevægede sig i hendes Hjerte, og netop nu, da Margareth var traadt ind i den daglige Kreds og alene var Gjenstand for den almindelige Kjærlighed og Interesse, mere end nogensinde hævede sit Hoved — havde dog erfaret Herrens Kjærlighed, og at Han hører Bønner. Mindst af Alle var Lilli bleven berørt. Hun havde den hele Tid ligget under et svart Tryk; nu kastede hun det af og var atter det sorgløse, elskværdige og venlige Barn som før, for hvem det var Trang at opfylde Enhvers Dasse.

Fru von Gess havde ofte skrevet og vist sig meget deltagende; nu vilde hun gjerne optage sin Niece i sit Hus, da hun var barnløs. Margareth forstregkedes; men Pastor Stieg afflog høflig Tilbudet. Det havde været Forældrenes Dnske, at Barnet skulde blive i Burgdorf til sin Konfirmation, senere kunde hun komme til Berlin for en Tid, og haad Bestemmelse der saa skulde tages — nu, det saa endnu saa langt ind i Fremtiden, at man ikke endnu behøvede at sørge for den Tid.

IV.

Tre Aar forløbe hurtig. Ferdi-

naud og Henrik vare blevene tyveaarige Unglinge, der allerede i længere Tid havde besøgt Gymnasiet i nærmeste By og nu skulde studere ved Universitetet i Halle. Maria og Margareth vare serten Aar gamle. Det var nu Paaske og den følgende Søndag skulde disse Tre konfirmeres i den lille Kirke i Burgdorf. Broderen havde tilbragt Paasken i Burgdorf, og nu glædede de sig til ogsaa at kunne bivaane den anden Fests, "senere blive vi adspredte til alle Verdens Hjørner", mente Ferdinand.

Det er en smuk Skik, som endnu er bibeholdt i Harged, at Børnene blive konfirmerede paa den saakaldte hvide Søndag, den fordums Daabsdag, der skal have faaet sit Navn af, at Daabskandidaterne fremstillede sig til Daaben i hvid Dragt. Det er ogsaa en smuk Skik, at de fleste Piger træde for Alteret, klædte i Hvidt og med Myrtekrands i Haaret. Skulde de ikke være Kristi Brud, naar de paa Konfirmationsdagen træde frem for Alteret for at fornye den hellige Pagt og udtale sit "Ja?" Har ikke Herren paa Daabsdagen talt til hver Enkelt af dem og sagt: "Jeg vil trolobe mig med dig til evig Tid".

Det var en alvorlig bevrget Tid, som gik forud for denne Dag, og da Moderen saa de Tre sidde brudsmykkede i Kirken, da bevægedes hendes Hjerte, og i en brændende Bøn bar hun dem frem for Guds Throne. For enhver af dem havde hun sine særskilte Bøymringer, men ogsaa sine særskilte Gleder.

Marie var fremdeles ikke vakker og saa heller ikke ud til at blive det; men hendes rolige, blide An-

figt havde et elskeligt Udtryk, naar Kjærlighed bevægede hendes Hjerte.

Møderen var ikke bange for hende, hun anede vel, at den Veie, hun havde at vandre paa, ofte vilde blive tung; men hun vilde naa frem, det tvivlede hun ikke om; thi Marie kjendte sin Frelser og elskede ham.

Hun kjæmpede trolig Kampen med sig selv, om hun end ikke altid seirede. Man bemærkede liden Fremgang hos hende, det faldt hende overordentlig vanskeligt at aflægge en Feil; men Herren stod ved hendes Side, og hun vidste, at Han alene var hendes Kraft.

Langt, langt vakrere og mere aandrig var Margareth. Lig den slanke Lillie stod hun ved Siden af den lille Skovblomst; hendes smukke Haar var atter voget og omgav lig en Krone det noget blege Ansigt. Hun havde dybere erkjendt sin Synd og havde fastere grebet Herrens Naade end de Fleste af hendes Alder. Hendes Hovedsynd var Egenkjærlighed, og den var desto farligere, fordi den aldrig traadte frem paa en grov og plumy Naade, men laa skjult under Kjærlighedens og Venlighedens Dække. Andre Mennesker mærkede lidet, hvorledes Margareth i Grundten søgte sig selv i enhver Ting; men selv vidste hun det, og denne Erkjendelse, var hende ofte en bitter Braad, ja en uaalelig Byrde, som hun forgjæves søgte at afstaa. Med sine rige Gaver tjente hun, naar og som hun kunde, og blev elsket og rost derfor; men al denne Ros, al denne Kjærlighed blev hende modbydelig, naar hun erkjendte, hvorledes en hemmelig Drift i hendes Hjerte længtes derefter og i Grundten funn derfor

bragte Offer og gjorde Anstrengelser. O, hvor bævede dette stolte Hjerte ved saaledes at se sin store Gattigdom, hvorledes det tragtede efter Menneskegunst og Menneskeære! Guds Lys skinnede klart i hendes Hjerte; derfor erkjendte hun ogsaa, at hun intet Godt kunde gjøre, at Alt, hvad hun gjorde, var besmitet med Synd. For at modarbejde denne Tragten efter Menneskers Kjærlighed, gjorde hun saadant som kunde skaffe hende Ros, saa hemmeligt, at Ingen saa det,—men, der var Synden atter og tiltraabte hende: "Hvor god du dog er! Hvor alvorlig du mener det!" Og hun maatte ogsaa her være paa Vagt, at hun ikke skulde blive stolt af sin Synderkjendelse og sin Kamp mod sig selv. Netop fordi hun stod saa ren og elskelig for Menneskenes Dine, gjorde det hende saa bitterlig ondt, at hun saa ganske anderledes ud i Guds Dine. Hun havde villet seire, men sølte ingen Kraft i sig selv til at seire, saa hun næsten tvivlede om, at Kristi Retfærdighed gjaldt hende. Men ingen Fremmed saa det stolte Hjertes Kamp; Forældrene havde vel mærket Noget deraf; hun havde henvendt sig til Faderen om Raad og Hjælp; men for Andene var hun den livlige Pige, som ved sin Mandrigthed betruvde Alt og egentlig var Sjælen i Huset.

Ganske anderledes var det med Lilli, "vor lille Rose", som Børnene spøgende kaldte hende. Hun var intet usædvanligt Barn, men var af Naturen meget elskværdig, elskede allerede, fra hun var liden af, alt Godt og Skjont, saa at Kjærlighed og Venlighed næsten syntes hende medfødt. Det havde været meget

let for Forældrene at opdrage hende; hun havde faa Feil, og et straffende Blik af Faderen, et alvorligt Ord af Moderen havde været nok for hende til at afslægge den. Ligeoverfor dette Barn var det næsten vanstueligt at tro, at "Menneskets Sjertes Tanker ere onde fra Ungdommen af." Om ogsaa Synden slumrede i Lillis Hjerte, om ogsaa hun var helt igjennem besmittet, det skulde først Tiden vise; nu saa hverken hun eller Andre Ondt hos hende. Men fordi hun endnu aldrig var kommen til Jesus med bitre Angerstaarer, havde hun heller ikke lært Hans Sødhed at kjende. Han var endnu ikke bleven hendes Frelser. Født og opdragen i en kristelig Familiefreds havde hun stedse ind-

aander en kristelig Lust; saaledes var ogsaa hendes hele Kristendom mere Bane end virkelig Alvor. I dag var hun dybt bevæget, hendes Taarer flode rigeligt, og det "Ja", som hun gav Herren, var et varuligt, oprigtigt.

Men dog hvilede Modersiet med engstelig Betyrning paa hende; hendes Bønner omgav allermeest dette dyrebare Barn: "O Lilli", tænkte hun, "du maa endnu lære Meget, inden du kan indgaa i Himmeriget. Maaffe kommer nu istedetfor Blomsterveie Tornestier, og du kjender endnu ikke Gam, hos hvem Tornene blive til Roser. Men Han kjender dig, Han har elsket dig fra Eviighed af, og Han vil drage dig til sig af lutter Barmhjertighed."

(Fortsættes.)

Nero og Marcus Aurelius.

(Af Oluf Olsen.)

(Fortsættelse)

Den første, der vakte det Onde, som boede hos ham, ret alvorligt tillibe, blev hans egen Moder. Hun var i høj Grad ærgjerrig og vilde benytte sig af hans Ungdom til selv at styre. Naar Raadsherrerne vare samlede paa Slottet, sad hun selv i et Sideverelse med aabne Døre, kun skilt fra dem med et Forhæng, og kunde saaledes uden at sees høre hvert Ord, der blev talt. Ja, det gik saavidt, at da Armeniernes Sendebud engang skulde hilse paa Nero, rejste hun sig uden videre for at tage Plads ved Keiserens Søjærde;

men da traadte Seneca til og hindrede dette.

Moderens Magt over ham blev først brudt ved en Sjærlighedsforbindelse, i hvilken Nero indlod sig med en frigiven Kvinde Akte. Han var vistnok gift med Octavia, Datter af den afdøde Claudius, en ligesaa stjern som ærbare Kvinde; men hun var bleven ham paatungen, og den Frigivnes forbudte Indigheder loffede mere. Det kan ikke negtes, at der i hans Forhold til denne Kvinde, sjønt det hvilede paa Sandselighed, var et

Glimt af noget Bedre. Nero holdt virkelig af hende, forsaavidt noget Saadant var ham muligt, og hun paa sin Side bevarede hans Minde udover hans Død, da alle Andre forbandede ham. Den forbitrede Moder, der sølte sin Indflydelse aftage, pønsede paa Gevn. Først søgte hun ved Smiger at vinde ham, hun kaldte ham sin kjære Søn og fremhylede den dybeste Sorg over hans Kulde, men da dette ikke lykkedes, truede hun ham med Britannicus. Denne, som var den afdøde Keisers Søn af første Ægtekab, havde været Thronen nærmest, men var gennem Agrippinas Rænker bleven tilfidesat for Nero. Kort efter var der en stor Fest hos Keiseren. Der blev blandt Andet lagt Konge, og da Nero, hvem denne Værdighed tilfaldt, skulde uddele Befalinger til sine Undergivne, bød han Britannicus at gaa frem og paa staaende Fod fremføre et Digt. Man havde drukket stærkt, og Nero, der troede, at den sjortenaarige Britannicus derved vilde blive bragt ind af Fatning, haabede nu ret at kunne ydmyge ham. Men mod al Forventning gaar denne roligt frem og klager i et Digt over sin uretfærdige Tilfidesættelse. Nu var hans Dødsdom fældet, men Nero var for feig til at gaa aabenlyst tilverks. Si længe efter var der igjen Fest paa Slottet. Britannicus, der endnu betragtedes som et Barn, sad under Maaltidet ved et Bord for sig selv; men som Prinds havde han sin egen Tjener, der for at forebygge Forgiftelse skulde smage paa den Mad og Drikke, der bragtes ham. Nero havde imidlertid besluttet sig og opgjort sin Plan. Der

tilberedtes Gift under selve Maaltidet, medens Keiseren i al Venlighed tiltalte sin Slægtning. Da ræfkes der Britannicus et Bæger med en uskadelig, men altfor varm Drif. Han smagte paa den, men viser den tilbage og beder om, at den maa blive affjølet, og strax holder en Tjener, uden at Nogen mærkede Uraad, Giften blandet med koldt Vand ned i den hede Drif. Britannicus tager Bægeret, tømmer det og mister strax Sands og Samling. Der bliver en almindelig Forførelse; Mange rejse sig og ile bort, men de, som anede Sammenhængen, bleve tilbage, og deres Bliffe faldt paa Nero. Men denne vilser bagoverbøjet paa sin Lovkant, lader som han Intet mærker, og siger kun ganske roligt, at Britannicus allerede som Spædbarn havde lidt af faldende Syge, og at han nok efterhaanden vilde komme til sig selv igjen. Agrippina var tilstede; men hun vovede Intet at sige, ja selv Søsteren, Octavia, Keiserinden, skjulte sin Sorg; "thi hvorvel uersfaren i Mar vidste hun allerede godt at lægge Dølgemaal paa Smerte, Kjærlighed og enhver Følelse". Og nu fortsættes over Britannicus's Lig den støiende Munterhed. Samme Nat blev hans Lig brændt, og hans Aske bisat i hans Fædres Gravsted. Det kunde se strax, thi der var allerede i Forveien truffet Forberedelse til hans Begravelse. Men Regnskyl og en forferdelig Storm i den selvsamme Nat blev af Folket udlagt som Vidnesbyrd om Guderne's Brede over, hvad der var skeet. Britannicus's Drab er Neros første store Ugjerning, og Forhærdelsen, den bringer over ham, giver

ham snart Kraft til nye Sænder. Med Regjeringsfager hylede han kun lidet, og Seneca og Burrus holdt ham med Flid borte fra disse, da de troede, at det var bedre for Samsundet, at hans vilde Lyster tumlede sig indenfor den snævrere Kreds, han som Privatmand bevægede sig i, end at de fik frit Spille- rum i Styrelsen af det store Riges Anliggender. Han tilbragte Dagen i støiende Gilder og Druffelag, og om Natten søvmede han forskædt i Slavedragt med sine Svirebrødre om i Staden og blandede sig med Befolkningens Bærm. Ofte brøde de ind i Kjøbmændenes Udsalgsteder og plyndrede efter Behag; standsedes de af Nogen, havde Nero sørget for, at der var Soldater i Nærheden, der kunde staa ham bi. Engang blev han dog gjennemprygllet af Senatoren Julius Montanus, som han i Mørket af bare Raadighed havde taget fat paa. Denne blev, skjønt uskyldig, thi han kjendte ikke Keiseren, senere anklaget for Majestætsforbrydelse og siden henrettet. Men midt under denne Svir og Drif naaede foruroligende Nygter til ham om Planer, Agrippina omgiffes med. Der fortaltes, at hun tænkte paa at hæve en vis Rebellius Plantus, der ogsaa som Nero nedstammede paa mødrene Side fra August, paa Thronen, og saa gifte sig med ham. Hendes Fiender fik Skuespilleren Paris til at bringe disse Nygter frem for Nero. Han kom til ham langt ud paa Natten, medens han endnu sad halvt beruset ved Druffebordet. Da Paris mod Sædvane satte et alvorligt Ansyn op, spurgte Nero forfærdet, hvad der stod paa, og nu for-

talte han da hin med mange Overdrivelser, hvad der var paalagt ham at sige. Det gjorde sin Virkning. Keiseren, der var ligesaa feig som grusom, sammenkaldte strax sit Stadsraad og fortæller, hvad han havde hørt. Endnu før Morgen var Agrippinas Død besluttet, kun havde Burrus betinget sig, at der først maatte fremlægges fire Beviser, før end man foretog sig Noget.

Det var ved denne Tid, at Nero lærte Poppæa Sabina at kjende. "Denne besad Alt, hvad der smykkede en Kvinde, med Undtagelse af et dydigt Hjerte. Efter sin Moder, der havde overgaaet alle sine Samtidige i Skjønhed, havde hun arvet et deiligt Ydre, og en stor Formue erstattede, hvad hun manglede i Byrd. Hun var underholdende og havde god Forstand, bar Ærbarhed tilfude, men var i Virkeligheden toilesløs, kun sjældent viste hun sig ude og da altid med halvt tilfløret Ansyn, enten for ikke at give dem fuld Tilfredsstillelse, der saa hende, eller fordi det klædte hende saa godt. Hun lod sig hverken lede af sin eller Andres Lyster, men lod altid sin Lyst gaa i den Retning, hvor Fordel vinkede". Ved den Tid levede hun sammen med Marcus Dtho, som hun kaldte sin Mand. Denne, der var en af Neros Svirebrødre, omtalte Sabina i de mest begejstrede Udtryk ved Gjæstebudene hos Keiseren, hvad enten det nu var, fordi hans Skerlighed havde gjort ham usorrigtig, eller han haabede gennem hende at knytte Nero saameget fastere til sig. Keiseren blev nysgjerrig og sender Sabina en Indbydelse. Hun sætter alle Seil til for at vinde ham, og

Nero blev endnu mere fængslet; men med Et slaar hun som en ægte Kofette om, bliver stolt og tilbageholden og vil Intet have med ham at gjøre. Da Nero trængte ind paa hende, minder hun ham om, at hun er gift, og at hun allermindst vilde indlade sig med ham, der ved sin Omgang med Slavinden Afte hadde rodet sig ned i Lavhed og Smuds. Det var blot for at sjerne sin Mand og sin frygtede Medbeilerinde, at hun sagde dette. Det lyffedes. Søndes Mand sendtes som Statholder til Spanien, Nero opgav sin første Kjerlighed, og snart kunde Sabina holde sit Indtog paa Slottet som Hersterinde.

At hun benyttede al sin Indsydelse hos Nero til at faa Agrippina bragt af Dage, er let at forstaa. Hun vilde ikke dele Herredømmet over ham med Nogen, og Agrippinas Død blev endelig ugjenfaldelig bestemt, men hemmeligt skulde det ske; Gift kunde man ikke bruge denne Gang, thi Folk vilde ikke to Gange rø, hvad der var sagt om Britannicus. Da var det, at den Frigione Anicetus, der befalede over Flaaden ved Misenum, kom med et godt Raad. Han foreslog, at der skulde bygges et Skib saaledes, at det vilde gaa istykker, naar det kom ud paa Vandet, og derpaa synke tilbunds. Da kunde man saa ndmærket give Tilfeldet Skylden. Intet gav saaledes Rum for Tilfældigheder som Havet, og naar hun omkom ved Skibbrud, hvem vilde da tilskrive det en Forbrydelse, som Vind og Bolger vare Skyld i? Desuden kunde han jo, naar hun engang var død, reise Templer og Altire for hende for at vise sin søn-

lige Kjerlighed. Nero gif ind paa Forslaget. Det gjaldt nu at gjøre Moderen tryg. Han indbød hende til en Fæst i Baia (en By i Nærheden af Neapel), og hun modtages af ham med Gaandtryk og Favntag og førtes til et Landsted, der laa paa den anden Side af Bugten ligeoverfor den omtalte By. Der blev holdt et stort Gæstebud for hende, og hun gjordes tryg ved Smiger og Forstillelse. Om Natten skulde hun tilbage til Baia. Veien, der førte langs Stranden, var noget længere end Afstanden tværs over Vandet, og da hun ikke anede Uraad, valgte hun at tage ombord paa et glimrende udrustet Skib, der laa nede ved Stranden. Det var netop det Fartoi, som var bygget paa omtalte Maade. Natten var stjerneklar, og Søen laa saa stille og fredelig, da hun tog fra Land. Der var to af hendes Fortrolige med, en Creperejus Gallus, der tog Plads i Nærheden af Roret, og Accronia, der sad ved Agrippinas Side. Pludselig styrtede Dækket, der var belagt med Bly, over Creperejus, og han faldt død om. De to Kvinder, der ligeledes befandt sig i Kabinen, beskyttedes derimod ved de stærke Vægge i den Løibank, paa hvilken de hvilede. Men Skibet gif ikke istykker, da Alt var i Forvirring, og Mange, som ikke vare indviiede i Planen, lagde Gindringer idrien. Da forsøgte Marskarlen at lægge det paa Siden og saaledes bringe det til at synke; men heller ikke det lyffedes ganske, idet det kun lidt efter lidt bragtes over paa den anden Side. Men Accronia, der raabte, at hun var Agrippina, og at man maatte kom-

me Fjystens Moder til Hjælp, blev ihjelslaaet med Baadshager, Aarer; og hvad Tilfældet frembød af Skibsvaaben. Agrippina, der taug, og som man derfor lagde mindre Mærke til, fik kun et Saar over Skuldrene og naaede svømmende hen til en Baad, paa hvilken hun førtes iland. Hun gjennemskuede Alt, men Klogskab bød hende ikke at lade sig mærke med Noget, og hun affendte sin Frigivne *Agerinus* for at melde, at hun ved Gubernes Raade og sin egen Lykke var undsluppen fra den nære Død. Forresten bad hun *Nero* om at udsætte sit Besøg for at forhøre sig om hendes Tilstand, thi hun trængte først og fremst til *No.* Keiseren var ude af sig selv af Forbitrelse og Vrgrelse; han sammankaldte sine Raadgivere og pürgte om, hvad der var at gjøre. Han saa hende i Tankerne væbne sine Slaver, reise til Rom, opflamme Soldaterne og fremlægge for Følk og Senat Skibbrudet, Saaret og Mordet paa de to Ledfagere. *Seneca* var raadvild; men *Burrus* sagde, at *Anicetus* fik fuldende, hvad han havde lovet, og denne fordrer uden at nøle den øverste Ledelse af Riddingsdaaden. For at lægge et Slør over, hvad der skulde ske, gaar han *Agerinus*, der skulde frembære Budskabet fra *Agrippina*, imøde, og medens denne taler, kaster han et Sværd mellem hans Fødder, og lader ham strøg derpaa, som om han var greben paa ferst Gjærning, lægge i Lænker for at kunne foregive, at Moderen havde hast Keiserens Mord til Gensigt, og af Skam over Forbrydelsens Opdagelse givet sig selv Døden. Dagen efter fremmødte *Anicetus* med en Uddeling

Soldater udenfor *Agrippinas* Hus. Han brød Porten op, drev de tilstedeværende Slaver tilside og naaede frem til Sovekammerets Dør. Der skinnede et svagt Lys derfra, og *Agrippina* laa der alene med en Tjenestepige. Hendes Angst var stegen, thi Ingen, ikke engang *Agerinus* var kommen fra hendes Søn. Der hørtes Larm, og hun mærkede, hvad der forestod. Ogsaa Pigen skjernede sig, og idet hun raabte efter hende: "Ogsaa du forlader mig", faar hun i Døren *Die* paa *Anicetus* med toende Ledfagere. Hun udbrøder, at derjom han var kommen fra *Nero* for at se til hende, saa maatte han melde, at hun nu havde det bedre; hvis det derimod var for at fuldbyrde en Riddingsdaad, saa var han ikke sendt af hendes Søn, thi Modermord kunde han ikke have befalet. Nu omringede Morderne Sengen, og en af dem slaar hende med en Stok i Hovedet. Da en anden traf Sværdet for at give hende Dødsstødet, raabte hun, idet hun blottede sit Bryst: "Stød det i mit Moderliv", og strøg efter sank hun død om med mange Saar.

Da *Nero* havde hørt Udfaldet, grebes han mere af Frygt end af Anger. Sønnen veg fra hans Dine, ofte for han forskærdet op af sin Seng, som om han var fra Forstanden, og han ventede Dagslyset, som om det skulde bringe ham Døden. Men hans Undersaatters feige *Smigreri* bortjog hans Skræk. Man lykønskede ham i Anledning af det Skede, og der blev opsendt Takkebønner og bragt Offer i *Kampaniens* Tempel. Men ganske beroliget blev han dog ikke. Der gik under-

lige Rygter blandt Befolkningen. Man hørte Trompetklang paa Hæene rundt omkring, og Klage-toner løde over Moderens Grav. Og fordi, som Tacitus siger, Egnenes Udseende ikke forandrede sig saaledes som Menneskenes Mæhu, og fordi det trykkende Skue af hint Sted og hin Strand altid stod for hans Bine, saa drog han fra Bajæ til Neapel, men skrev først til Senatet, at Agrippinas Trivigne Agerinus var greben i Mordforsøg paa ham, og at hun af Sorg og Skam over, at det var mislykket, havde givet sig selv Døden.

Frygt for Nero og Uvillie mod Agrippina, som selv hendes sorgelige Død ikke kunde formindste, bragte Senatet til det Utrolige. Der be- sluttedes en Takkefest i alle Temp- ler, at der i Senatet skulde opstilles et gyldent Billede af Minerva og dertil en Statue af Keiseren, og at Agrippinas Fødselsdag skulde reg- nes blandt de ulykkelige Dage. Den Enefste, som protesterede mod dette feige Kryheri, var Pætus Thra- sca. Som et Minde fra en bedre Tid, da man fulgte sin Overbevi- ning, ikke Fyrstens Luner, modsatt: han sig disse Beslutninger; men da han alene Intet magtede, forlod han Senatet og blev derved en Gjen- stand for Neros Had.

De Stores feige Kryheri kunde ikke forhindre, at der hos Massen af Befolkningen ulmede en Forbit- relse mod Broder- og Modermorde- ren, som kun Erbødigheden for Majestæten hindrede fra at bryde ud i lys Luc. Men til Neros Ulykke gjorde han sig ikke alene for- hadt, men ogsaa latterlig. Han var halv Tyran, halvt Nar. Fra Barns-

ben af havde det været hans største Fornøielse at age med Firs-pand og spille paa Cithar. For at tilfreds- stille hans Lyst blev der indhegnet et Rum, hvor han kunde slyre sine Heste, uden at Nogen fik se paa ham. Men da han snart naaede stor Færdighed i den ædle Kunst, kunde han ikke undvære Tilskuere, og Folket kunde nu fryde sig ved Synet af Keiseren, der saa godt som den dygtigste Berider tumlede sine Heste. Nero forsøgte sig ogsaa som Digter; han havde let for at gjøre Vers, men han var fattig og for- seengelig nok til at ville pryde sig med Andres Hjedre. Han samlede alle Byens Versmagere om sig; kun de virkelige Digtere og dem, som havde vundet et Navn, tillod han ikke at fremmøde, og nu gif det lystigt til; man medbragte Digte og gjorde Vers paa staaende Fod, og man betalte Neros Vin og Mad og med at lade ham saa Fornøielsen af at gaa som Forfatter af alt det Bittige og Flaue, der blev sagt. Nero var en lidenskabelig Tilbeder af Theatret, og han havde længe ønsket at kunne vise sig fra Scenen, og snart kunde Romerne se sin Keiser deklamere og synge som en Skue- spiller. Dette maatte saameget mere vække Anstød, som Romerne just ikke havde høie Tanker om Theatret. Det ansaaes at være under en Ro- mers Værdighed at optræde som Skuespiller, og nu saa man sin egen Keiser paa det Sted, hvor man selv vilde stamme sig ved at være. Ga- gang skulde der være en storartet Væddekamp mellem Sangere og Citharspillere, og til denne havde ogsaa Keiseren meldt sig. Senatet, som vilde hindre, at Thronen blev

bestjæmmed, tildelte ham allerede paa Forhaand Seiersprisen. Men dette vakte hans allerhøieste Uvillie, og han bestræfede sig i sit Forsæt. Han viser sig paa Scenen med Citbaren i sin Haand og i en Skuepillers Dragt, og i Time paa Time underholder han den talrige Mængde med Spil og med Sang. Til sidst høier han sit ene Kne, og idet han med Haanden viser sin Erbødighed for Publikum, venter han med forstilt Frygt paa dets Dom. Og snart gjenlyder det hele Theater af Bifaldsraab. Men ikke Alle jublede. Alvorlige Mænd fra Italien og Provindjerne, som tilfødeligvis vare tilstede, forædedes over det uvante Syn, men Soldater, som vare fordelte over hele Theatret for at forhindre tafløs Skrigen eller træg Stilhed, lode dem snart føle, hvilken Foræelse de havde gjort sig skyldige i. Mange bleve trængte ihjel i den forærdelige Stimme, Andre mistede sin Helbred for Resten af sin Levetid. Soldaternes ikke altfor venlige Paamindelser og Trængselen var Grunden. Der fortælles, at *Despasia*, den senere Keiser, sov ind under *Neros* Sang, og at hans Liv kun med *Mois* ved *Heres* Forbøn blev reddet.

Smidertid var *Poppæa Sabina* bleven Keiserinde, og hun fik større Magt over *Nero* end nogen Anden. Østergivenhed for hans Luner, aandelig Overlegenhed, som hun dog ikke lod ham føle, og hendes legemlige Skjønhed bandt ham til hende. Haa vare som hun indviede i Toiletters Hemmeligheder. Skjøndt hun ikke længere var ung, blændede hun dog ved sin Skjønhed. Alle kænelige Midler bleve brugte

for at bevare den. Haa sine Keiser førte hun med sig hele Gjorder af *Aseninder*, for til enhver Tid at kunne bade sig i deres Melk. *Wsel*-melken anvendtes som sikkert Lægemiddel mod Tæring og Magerhed; den var gavnlig for Lungerne, og den bevarede Gudens Blødhed og Finghed. Om Natten laa hun med en Deig af Brød og *Wsel*-melk smurt over Ansigtet, og om Morgenen blev den aftagen som en Skorpe. Dette Skjønhedsklister, som efter hende kaldtes "*Poppæana*", borttog Rynker og gjorde Gudens finere og mere hvid. Hun præfiderede i *Neros* Palads ikke blot som Keiserinde, men ogsaa som Modens almægtige Dronning. Det lykkedes hende, som sagt, at bevare *Neros* Kjærlighed, og da hun fødte ham en Datter, blev hans Glæde overordentlig. Barnet blev kaldet *Augusta*. Der opsendtes Takkebønner i Templerne, et Tempel blev besluttet bygget for Frugtbarhedens Gubinde, *Lyftegudinder*nes gyldne Billeder opstilledes paa den kapitolske *Jupiters* Throne. Men alt dette kunde dog ikke hindre, at Barnet døde, ikke fuldt fem Maanedes gammelt.

Medens *Poppæas* Indsyndelse steg, gik det tilbage med *Seneca*. Da *Burrus* var død, faldt hans sidste Støtte. Hans Fiender hoistede *Nero* i Drene, at han nu var for gammel til at gaa i en guaven Lærers Ledebaand, og uheldigvis havde *Seneca* selv ved sin Havesyge og Forsængelighed vakt *Neros* Uvillie. Man erindrede Keiseren om *Filosofens* pragtfulde Landsteder og udstrakte haver, om hans Fiskeparke og talrige Tjenerstab, der mere påsede sig

for en Fyrste end en Privatmand. Nero lader ham vide, at han ikke havde mere Brug for ham, og Seneca forlader Hoffet og Keiserens Raad.

Nu lod Nero al Stamfjølse fare, og hans Lyster tumle sig vildere end nogensinde. Hans frassilte Sukker, *Det a via*, var ham ved sin blotte Nærverelse i Rom ubehagelig; hun blev forbit, og da Nero ønskede hendes Død, fremstod den Frigibne Anicetus og afslagde Ed paa, at han havde bedrevet Hor med hende. Skjønt Ingen tvivlede om hendes Ufkyldighed, blev hun dog dræbt, og Anicetus for et Sønns Skyld landsfordvist. Han sendtes til Sardinien, hvor han tilbragte Resten af sine Dage i Svælgleri og Uppighed, thi Nero underholdt ham af sin Privatkasse.

Ikke længe efter, det var i det 10de Aar af hans Regjering, indtraf der en Begivenhed, som fyldte Alle med Gru. Det var Rom's Brand. Ilden udbrod mellem den palatinske og den cæliste Hvi. Det gamle Rom var uregelmæssigt bygget, Husene høje og Gaderne trumme og smale som Smug. Den store Cirkus brændte først, og brændbare Varer i de tilstødende Kjøbmandsbutiker gave Ilden Kæring. Snart bar Vinden den op mod de højere Steder, og Luerne væltede sig som uhyre Bølger over Dalene og Hviene.

Sex Dage brændte Byen, og først Kapitolium og Tiberen paa den ene og Mæcenass's Haver paa den anden Side satte en Grændse for Ilden. Galbparten af Byens Indbaanere havde ikke Tag over sine Hoveder, Hundredetusinder leirede sig i Telte

paa Marsmarken. Forvirringen forøgedes, idet en Mængde Straffanger slap løs, og disse plyndrede og røvede og dræbte ret efter Hjertens Lyst. Nero var i Antium, da Ilden brød ud. Skjønt der kom Budskab om den store Ulykke, der hjemsogte Hovedstaden, satte han sig først paa den tredje Dag i Bevægelse, og da først efterat det var blevet sagt ham, at Ilden nærmede sig det keiserlige Palads. Han kom til Rom, da Branden var paa det Høieste. Den hele By, der var omtrent af det nærværende Paris's Omfang og Folkemængde, var som et eneste Ildhav, og mellem de sammenskræbte Huse, mellem Nogen og Luerne saaes Tusinder af Husvilde, der søgte efter tabte Kjære, eller som Forvirringen og Skrækken havde naglet til Stedet. Uhyggelige Nyheter snege sig om blandt Mængden: man sagde, at Nero selv var Anstifter af Branden, og der var dem, som fortalte, at de havde seet ham staa paa et Taarn i Mæcenass's Haver og fra dette trygge Sted, iført en Skuepillers Dragt, at have sunget til Citharens Toner om Trojas Undergang. Nyttet træedes af Alle, og de Foranstaltninger, der bleve truffet af Keiseren for at lindre den uhyre Nød, bleve ikke paaafjønede. Forgjæves aabnede han sine Parker og Landsteder for de Husvilde, forgjæves opsørte han for egne Penge midlertidige Boliger. Straffen over hans Forsyndelse ytrede sig i den forferdelige Mistank, at han blot for at fornøje sig havde sat Ild paa Byen og de fædrene Templer. Forgjæves raadspurgtes de sibyllinske Bøger, forgjæves opsendtes Bønner til Vulkan, Ceres og Proserpina, forgjæves

bespængte Roms Matroner Junos Billedstøtte paa Kapitolium med Vand. Det hjalp ikke, Mistanken og Skrækken var der alligevel. Da var det, at Keiseren og Folket forenede sig om et fælles Slagtoffer: det blev de Kristne.

Man ved lidt om den ældste kristne Menighed i Rom, men der er dog Udskilligt, som synes at tyde hen paa, at den har været meget gammel. Den kirkelige Overlevering fortæller, at Apostelen Petrus allerede tidlig kom til Byen og blev Menighedens Biskop. Man har Grund til at tro, at det første af de Breve, som bærer hans Navn, er skrevet fra Verdensstaden og lige før den Forsølgelse, om hvilken vi nu skulle tale, og derfor har ogsaa dette Brev helt igjennem et saa eendommeligt Præg. Intetsteds er Modsetningen mellem den lille Fjord, de saa Udvalgte, der vandrede som Fremmede og Udlændinge paa Torden, og Hedningernes Mangfoldighed, der lever "i Uterlighed, Graadferi, Drukkenstab og utilbørlig Afgudsdyrkelse", stillet skarpt frem end i dette Brev. Og det er saa ganske naturligt; intetsteds kunde de Kristne føle sig mere fremmede end i den store Verdensstad med dens Glimmer og Prægt, dens Ugudelighed og endeløse fædelige Fordærvelse. Det er ogsaa, som om en Forudsøelse af, hvad der skal komme, paatrænger sig Apostelen; thi han siger: "Elfselige, forfærdes ikke over den Aldprøve, der skal komme over eder til Prøvelse, som om der hændte eder noget Underligt." Sagnet ved endnu at fortælle, hvor Petrus boede i Rom, han prædikede først i Jædekværteret paa Vest siden

af Tiberen; senere boede han hos en Senator Pudens, hvis Slægt lod sig døbe. Kristendommen vandt nemlig ogsaa Tilhængere blandt de høiere Klasser. Det fremgaar baade af Skriften, den kirkelige Overlevering og Mindesmærkerne i Rom. Petrus opholdt sig ikke stadigt i Byen. Han som alle Apostle skulde jo drage Verden rundt for at prædike. Det var under hans Fravær, at Paulus kom til Rom. Som Fange førtes han iland ved Anticoli, og Brødrene gif ham imøde til Appii Forum og Trés Tabernæ. Efter Apostelhistorien blev han over to Aar i Rom, og skjønt han var i Lænker, vidnede han i sit Herberge med stor Freidighed om den forsæstede og gjenopstandue Frelser. Han prædikede først og fremst for Jøderne, men senere ogsaa for Hedningerne. Det er rimeligt, at han har staaet i Forbindelse med flere af Roms Store. I Brevet til de Filippenser, som er skrevet fra Rom, frembærer han Hilsen til Brødrene i Filippi fra dem af Keiserens Hus. Hans Indskydelse synes altsaa at have strakt sig lige til Hoffet. Om hans Forbindelse med Seneca skal senere tales. De Opdagelser, man i det Sidste har gjort i de gamle kristne Gravsteder, de saakaldte Katakomber, synes ogsaa at bekræfte, at Kristendommen har vundet Tilhængere selv inden Roms høie Adels. Tacitus fortæller om en Pomponia Græcina, der var gift med den britanniiske Statholder Plautius, at hun blev anklaget for fremmed Overtro og fiden, skjønt frikjendt af sin Mand, levede afsondret og i dyb Sorg i over en Menneskealder derefter. De Lærde ere enige i, at

denne "fremmede Overtro" er Kristendommen, og at denne Græcina sandsynligvis er den samme, som den Lucia (det skulde altsaa være hendes kristelige Navn), der har bygget Rom's første Katakombe. Næmligvis er allerede dengang ogsaa hin Gren af den flaviske Keiserfamilie, hvis Navne endnu læses i Domitillas Katakombe, vunden for Kristendommen. Uagtet de Kristnes Tal allerede ved denne Tid ikke har været lidet i Rom, raadede der dog det fuldkomneste Ubehjendtskab med Kristendommens Væsen og Karakter baade hos Folket og de Dannede. Tacitus, der levede over en Menneskealder senere, taler om "de Kristnes ubøielige Haardnaffethed og fordærvelige Overtro." Deres nære Forbindelse med Søderne overførte desuden paa dem det Had, som Romerne altid havde næret til hint Folk, og det var derfor ikke vanskeligt for Nero at henlede Forbitrelsen paa dem. De bleve beskyldte for at have sat Ild paa Byen og forfulgte paa det Frygteligste. Enkelte indsyedes i Dyrehuder og sønderredes af Hunde, Andre korsfæstedes, og Mange lede Flammedøden paa Baalet. Nero aabnede sine Haver for disse Skuepil, og om Aftenen oplystes de vidtstrakte Parter af de Kristnes Baal, og under Skinet fra dem optraadte Keiseren, omgivet af den

larmende Mængde, som Bogustyrer. Mange vendte sig dog med Uvillie bort fra dette Syn; thi hvorvel de betragtede de Kristne som skyldige, saa følte de dog Medlidenshed med dem, fordi de ikke bleve ofrede for det fælles Bedste, men for at tilfredsstille en Enkelts Mordlyst. Det er rimeligt, at baade Petrus og Paulus lede Martyr døden under denne Forfølgelse. Den Sidste blev som romersk Borger henrettet med Sværd; om den Første fortælles der, at han ved Flugt søgte at unddrage sig den Fare, som truede ham. Han var allerede, beretter Sagnet, kommen til Byens Port ved den appiske Vej, da Frelseren selv med sit Kors paa Ryggen standsede ham. Herre, hvor gaar du hen? var Peters Ord. Men Svaret lød: Til Rom, for atter at lade mig korsfæste i dit Sted. Han forstod Herrens Ord, vendte tilbage og blev korsfæstet. Sagnet fortæller, at han led Døden i det mamertinske Fængsel indunder Kapitolum, men hans Ben bleve flyttede fra Sted til Sted, indtil de edelig fandt Hvile i en Grav, omtrent der, hvor den neroniske Circus før havde staaet, og hvor Nero under Skinet fra de Kristnes Baal havde forlystet Folket som Bogustyrer. Her staaar nu "til Ære for Apostelfyrsten" Kristenhedens største og prægtigste Tempel, St. Peterskirken.

(Fortsættes.)

Kensdyrjagt ved Ronderne.

(Af P. Chr. Asbjørnsens "Hjiljeldsbilleder".)

Baa Ddemart, under Jøllers Dtur,
Der kyrter og stimler den sorte Ur,
Der gror Guldfjægget paa Klippeblot
Dg Sølvlokker paa Klippeind,
Der fostres de flygtige Keners Flok
Dg farer som Blæst over Ur og Myr,
Der drømmer det alt i Jagerens Sind
Dg vaagner og klinger i Eventyr.
Welhaven.

Da vi i Morgenstunden forlode Sæteren for i nordøstlig Retning at vandre ind over Fjeldet, fastede Brit Limen og Skabgræs-Luen efter os og vnsfede leende, at vi maatte brække Hals og Ben og ikke træffe Andet end Kory og Sjøvaak—et godt Varsel for Jagtlykke!

Simlen var overskyet, Dagen jval. Indover Fjeldet svævede endnu Laagen; kun af og til brød Solen svagt igennem og aabnede for os i usikre, svævende Omrids anelsesfulde Fjernsyn af den øde Fjeldnatur. Vi vare snart udenfor Sæterfredsen og inde i den Region, hvor Sæspurvnes monotone Kvibder i Luften blander sig med Rhypernes Karren mellem Dvergbirken, Enerbusten og Bidjerne. Først efter flere Timers Vandring begyndte en anden, Lavarternes: Kemosen, Guldfjægget, Graastjægget og flere andre Arter af denne nvisomme Plantefamilie bedækkede straaende Klader og Høider, der danne en graagrøn Forgrund, bag hvilken mørke, triste Felter, uhyre Strækninger, dækkede med islandsk Mose, bredte sig ud i det øde Fjerne. Heiloens Fleiten, Korpens Klunt og Sjøvaakens vilde Hvin blandede

sig en fjelden Gang med Bindens og Snebækkenes Sus og Brus. Men efter nogen Tid astog og forsvandt ogsaa disse Spor af Planterøgt og Liv, og vi vare inde i Alperregionen, paa Hviden af Fjeldplateauet: umaadelige Måsker af løse Stene, der gennemføres af dybe Dale, som Sne-Elsene have dannet. Her er det, at Kenen i Sommertiden søger et sundt og luftigt Tilhold, et Fristed for Kenfluens Forsølgelser. Den rige Flora i Småadalene mellem disse Stenhøbe, Fstranunkelen eller Kenblommen, der ofte lige ved Snefonnernes Rand voger i den Jord, som dannes af de opsmuldrede Stene, yder i Forening med Lavarterne paa Skraaningerne Dhret en krydret, duftende og rigelig Føde. Paa langt Hold viner det paa disse Heier sin Fiende, og Binden, som stedse stryger hen over dem, varsler det oftest gennem Luften om den Fare, der nærmer sig, længe før dets skarpe Die endnu kan opdage den.

Da vi vare komne ind paa Graahø, var det Middagstid. Solen havde forlængt spredt Laagerne den fugtige Nats Levninger, og en livlig Søndenvind feiede den ere

flyggende Skymasse efter den anden nordover. Her vendte våre Ledfagere det Graa ud af sine røde Guer; thi i dette Strøg skulde vi vente at see Dyr i Sigte. Medens vi for-gjæves spejdede gennem Rifferten paa alle Sider og Skraaninger indtil et Par Miles Afstand, gif Thor Vilde foran med ludende Hoved, stirrende ned imellem Stenene; tilsidst sagde han sig helt ned.

"Her er Slag efter et Dyr", sagde han og viste et for mit uøvede Øie neppe synligt Indtryk af Klover. "Og der staar en afbidt Renblomstilk; den er saa frisk, at Saften tyter af den. Her har været en Flok paa Veite, og det er ikke længe siden".

"Se Hunden", sagde Anders, som kom efter og førte en spidsnudet, stærklemmet Gaardshund med opretstaaende Øren i Kobbel; "se hvor den veirer mod Vinden; her har været Dyr, eller ogsaa ere de ikke langt borte".

"Ja, Dyr er det den veirer, og hverken Hare eller Fjelddræf; den løfter for meget paa Næsen til det", sagde Thor, idet han klappede og opmuntrede Hunden, som slog med Hælen og med et eiendommeligt Udtryk af Velbehag i korte Bunt trak og udstødte Luften.

"Ja, ja, tag dem du, Damse min. De ere ikke saa nær endda; men det kan ikke vare længe, før vi faar se dem. Nu kunde det være Tid til at nøie; vi har gaaet vonoms langt i Dag, og det kan være huse, om vi kommer til at hvile saa snart, naar vi faar se Reinen. Her er Vand og her er Legosta godt nok", svarede han til, idet han uden at vente paa Svar lagde Ristestøppen

og Døssen fra sig. Anders bandt Hunden ved en Sten og lagde sig saa lang han var paa alle Fire for at drikke af det kolde, mellem Stenene silrende Snevand. Jeg fastede mig ned paa Stenene, medens min britiske Ledfager, Sir John, der fandt dette Ophold høist utidigt, protesterede mod Mad, mod Hvile, mod Tobak og mod Alt, før han havde seet "Reindeer". Først da han efter en kraftig Forestilling af Thor var bleven vis paa, at Dyrene vare flere engelske Mile fra os, og at der efter al Rimelighed vilde hængaa flere Timer, inden vi kom i Nærheden af dem, gav han sig tilfreds og tog til Taffe med den Riste, Mari Laurgaard havde medgivet os, med et Bæger af Jagtflasken, med en Drik af Snebandet og med at strekke sine Lemmer paa de haarde Stene.

Thor, som lige siden vi kom ind paa Fjeldet, havde været stille, ordknapp og med Dymærksomhed gjennemspejdet alle Strøg fjern og nær, var en anden Mand under Hvilen. Han fortalte paa en høist anstuelig Maade i korte Træk den ene Jagthistorie efter den anden og viste os flere indenfor vor Synsvidde liggende Steder, som havde været Skuepladsen for hans Bedrifter.

Sir John, som oftere havde tilbragt Jagttiden paa en Slegtnings Godser i Skotland og fornøiet sig med Hjortejagt, gav ogsaa nogle Historier til Bedste, som han selv skulde have oplevet. De endte imidlertid paa en mere afgjørende Maade, idet Bægeren først sendte Dyret en dræbende Kugle og siden til Overflod efter alle Sportskunstens Regler stødte det Fangstkniven eller

Hirschfængereren i Nassen. Da Thor atter havde faaet Ordet, blev Sir Thon tilsidst utaalmødig og udbrød:

"Du fortæller saa mange Stories, Thor, end kan ikke lader andre Mænd kommer til at taler. Jeg har ogsaa at fortæller nogler Stories i England. Det vær en gammel Skutter, som kommet fra Skotland, der fortættet mig. En Gang, sed han, var to Krubstutter i Skoven at skuder Hjort; de hadde ruder Lyeer begger to, end begger tototter de hadde en deilig Reddeer for sig, og de krub og de krub, end stilleder fram, end so skud de po en Gang, end saa laa de dauver begger to".

"Hvem kunde saa vide om det?" spurgte Anders.

"Den Ene livet vel saa længer, at han sik siger det til Præsten", svarede Sir John.

"Men saa var det en anden Story, som var ligesaa mærkværdiger af den samme Mænds Fortælling. Det var en Krubstutter, som var jagender en Hjort, og han sik se en oldgemmel Stagdeer med sture grinede Horn, men da han vudd skuder, var den en gammel Mænd med ruder Lye. Han var raabet til ham, men hand soaret ifter, end naar 'an saa op fra Rislen, var det en oldgemmel Raudeer med sture grinede Horn; men naar han vudd skuder, var det en gammel Mænd med en ruder Lye. Han bliver saa ræd; men han skuder læl, og saa var det en oldgemmel Hjort med sture grinede Horn, som der ifter er skuder Mager til paa hundreder Aar".—

Bederfvægede reiste vi os: hvert

Spor af Træthed var forsvundet, og da vi atter strede hen over den urde Høislette, sølte vi ret Høilens og den friske Fjeldlufta styrkende Kraft i spenstige Muskler og lette Trin. Vi havde neppe gaaet tusinde Skridt frem paa Graahø's østlige Fjelding, før Thor standsede, Stirrende nd i det Fjerne skyggede han over Dinene med Haanden, vendte sig, langede efter min Kikkert og sagde:

"Det er ikke godt at se Graadhyr mellem Graasten; — — der er en Flok; tre, fire, en glup Buk, og en til; syv, otte, ni, tolv, tretten", talte han.

"Er det tretten, maa en være feig", raabte Anders.

"Se lige over i den graa Stenuren, som Skyen skygger over; der gaar ud ligesom en Tauge af Sne, den reiser de temmelig fort op ved. Der er ikke Noget at røde i Uren, meta", sagde Thor og anviste med Bøssen den Retning, vi skulde søge i gennem Kikkerten.

Alstanden var en tre Fjerdinge Wei. Efter Thors Anvisning maatte vi gaa over en dyb Dal og nordend om en lige overfor Graahø liggende Høide, hvor Flokken befandt sig, før at komme under Vinden og møde den ovenfor Snefonnen. Jeg springer over den mellelange Vandring i en Halvtreds, som Urer, Snefonner og en sydlig Storm vilde gjort saare besværlig under andre Omstændigheder. Men Sagtlysten stred i vore Lemmer; Sigen og Længsel efter at komme Dyrflokkens paa Skud bevingede vore Skridt og gjorde Vandringen let. Men da vi varjomt smygende kom frem ved

Kander af Snefjonnem, saa vi kun Spor af, at Flokken havde været paa dette Sted.

"Nordefter igjen", sagde Thor, og vi gik hen imod en liden Rhygning, hvor vi kunde vente en friere Udsigt.

"Læg dof ned", sagde Thor med Et og foregik os med sit Exempel. "Jeg ser Hornene af Buxten mod Himlen ret over Rhyggen paa Snefjonnem; den er ikke otte hundrede Skridt høit; læg dof fladt ned, saa kan den kanske komme i Hold; at krybe frem nytter ikke, her er ikke en Sten at smygge bag".

Længe saa vi ikke Andet end Hornene af den store Bux. Den syntes at dreie sig i alle Retninger, som om den stod paa Vagt og speidede efter Fiender. Os mærkede den ikke; thi vi vare under Vinden. Men pludselig sprat hele Flokken ind paa den Side af Snefjonnem, som heldede mod os. Jeg greb krampagtig efter Bøssen; men Thor tog mig rolig over Armen og sagde:

"Styr de, e ska nok seia te"!

De vare der alle tretten, Kalbene og de to Buxte jagede hverandre i en liden Kreds omkring i den viltreste Leg. Snart stode de paa to Ben med knæisende Horn og sloge mod hverandre med Fremfødderne, snart hoppede de mandshøit med alle fire i Weiret paa en Gang, snart faldt de ned igjen og sloge kaade ud med Bagfødderne, saa at Lænden stod høit op i Luften, og Is- og Sneklumper fæg og fløi omkring dem.

"Det var vel Leg", sagde Anders og lo. De leger og sprætter, saa vi ser baade Sol og Maane under Føtom paa dem".

"Det blir ildt Weir", sagde Thor.

"Naar Menen leger, er det mod ildt Weir".

Legen varede ved og blev stedse vildere; Springene og Stillingerne bleve saa dristige, pudfuge og sølsomme, at vi maatte le høit over de livlige Dyr. Men under denne Leg kom den ene Bux i fuldt Løb lige mod os. Flokken forfulgte den.

"Pas nu paa, holdt lige i Bringkøil'n eller Bogen", sagde Thor; men det sagte Knæk af Hanerne paa vore Rifler forkyndte ham, at den første Erindring var overslødige. Haanden skalb, og Hjertet bankede af Forventning i dette Dieblif; inden nogle Sekunder vilde den store Bux have været paa Stud. Men da den nærmede sig Snefjonnens Rand, fløi der en Svøvaak op af Uren. Et Sekund stod Buxten og den hele Flok ubevægelig med tilbagelagt Hoved og knæisende Horn. stirrende op mod Falken, der udsødte et vildt Skrig. I det næste Dieblif kastede de om som en Binde og fore i Flok og Følge hen over Fjonnem, forfulgte af en vibende Rifletugle.

"Na, da va for langt; da va aa kaste Bly i Bære", sagde Thor.

Min britiske Ledfager havde valgt sig et andet Maal, idet han i afmægtig Harm rettede sit Skud mod den uskyldige Aarsag til Dyrflokkens ilfomme Flugt. Men den stolte Fugl gjorde blot et Slag med Vingerne og seilede roligt hen over vore Hoveder.

"Dre va Bon aa raake den", sagde Anders med Latter.

For at saa en friere Udsigt gik vi et lidet Stykke længere frem. Flokken kom igjen til Synne paa en anden Hvide. Thor fulgte med Dyr-

mærksomhed dens Bevægelser. Da den forsvandt bag Røgningen, sagde Anders:

“Den Fuglen er altid i Veien her paa Fjeldet; havde den ikke været, var Flokken kommen lige til os”.

“Det torde vel hælde, vi træffer den endnu før Soleglads Leite”, mente Thor.

Vi satte os alle ned for at hvile, medens Sir John brummede og gtrede sin Forundring over, at Neuen kunde blive forstræffet over saa Lidet.

“Saa Lidet?” sagde Thor; “den tar’ til Bens, bare der flyver en Sneespurv op mellem Stenene og fridrer lidt, og bare der rejser sig op en Fjeldhare for dem, saa sætter de afsted, som det gjaldt Liv og Død.”

Sir John udtømte sig i haabløse Gissninger—af og til blandede med Forbitelsens Udbrud over slige Fugle—om, hvor Neuen nu vel kunde være. Han underholdt sig en Stund med Thor, som for nogle Aar tilbage havde ledtaget en Slægtning af ham, en vis Bilton, Forfatter af en stor Bog om Jagten og Fiskeriet i Norge, paa nogle uheldige Mensdyrjagter i denne Egn. Han fortalte videre om et mærkeligt Uheld, han selv havde haft den eneste Gang han paa Bergensfjeldene havde været i Hold med en Renflokk, der efter hans og et Par andre Engslænderes Skud satte over et nylig tilfrosset Vand, hvor de forfulgte Dyrene, til Hæn brast og de med Fare for Livet bleve trukne i Land af Skytterne, som ledsagede dem. Medens Sir John paa sit Kauderbælsk udviklede dette og med Salvelse udbredte sig om den katholske Kirke-

stemning, der kom over ham, naar han ved Aftentide var i Fjeldet, sad jeg og saa ud i det Fjeldpanorama, som aabnede sig for os paa dette Sted.

Foran os laa—som det ved et i Fjeldegnene noksom bekendt Sandsebedrag syntes—neppe en halv Mil mod Syd Nordernes Alpefjokkelser i en stor Galokreds. Midt i Kredsen viste en enlig Linde sig som Centrum. En Sky, der stod mellem os og Solen, udbredte sin Skygge over den dystre Gruppe, hvis svimlende Toppe og Linder skarpt tegnede sig af mod den klare Blaa-himmel, hvor Søndenwinden havde hersket. Den indre Side af Kredsen vendte mod os. Midtronden, der laa nærmest, hindrede Udsigten til nogle af de sydlige Ronder. De østlige Kampe, vi saa, vare dybt surede og bestode af lyse Stenurer; de sydlige og vestlige, der laa aabent for os, dækkede uhyre Snebræer fra Toppen til Foden. I Ly af disse Bræer og Fjelde ligger der en Dal, grøn og veltilfreds. Den vinker Botanikeren med Løfter om hundrede skjønne, duftende Alpeplanter. Men Ronderne staa derover og løfte sine kreiende Linder i Skyen og true mod Stensfred og Snefred, saa at selv det kolde Vand bliver ilde tilmode, og fra en islagt Sø, der ligger dybt inde i Dalen og mat kaster Lyset tilbage, iler Aæn ud og hæfter skummende og tindrende bort fra det truende Raboskab. Mod Vest og Nord udbredte sig for vore Fødder den uendelige Fjeldslette, graagrønne, brunlige, sørgvækkende Strækninger. Deres Ensformighed afbrødes kun ved Skyernes Skjager.

ved Lyøvirfvinger af Aftenjolens Straaler eller ved Taager, der svævende stige op og beteguede Daleus og Elvenes Lob i den uendelige Odemark. Ved Synsranden af disse Himmelegne, over Snehættens kolossale Masse i Nord, over Brimmelen af Loms- og Vaageffeldene i Vest svævede en Strøg, og i denne varme disige Luft syntes Snehættens og disse Fjælde med sine Kamme, Tunder og fantastiske Former at hæve sig op til en umaadelig Høide. Gjennem denne halv gjennemgigtige Luft gjød Solen sit Straaleveld ud over Vestfjældenes Sne- og Isbræer: vinfarvede Skyer med gylden Bræm svævede over dem, og den rødliges funklende Guldglands, Fjældene laa i, gjuustraalede høit op i Luften og gjennemtindrede hele den nordvestlige Himmel.

Men det var paa Tid at komme affted; thi vi havde endnu en lang og besværlig Vandring til Ulsbødehytten, en Høpshytterhytte ved Foden af Vestranden, som skulde være kort Rattetværet. Sir John spurgte, hvor Skytterhytten laa, og Thor pegede mod den hvide Styrning af den nærmeste Roudkamp. I den saaledes angibne Retning, der omrent var den samme, som Hønsdyrflokken havde fulgt, vandrede vi hen over Fjeldstraaninger og Snefjerner, over Høider og Dale, ned ad den ene Ar og op ad den anden. Hundens frammede øfte i Koblet og førte fremdeles af og til Røisen veivende i Viaden, og Thor og Anders vandlede nu og da nogle stille Bemærkninger, der ligesom Hundens Adfærd antydede, at vi fremdeles vare Flokken paa Sporet. Det Gaab, som dette vakte, oplivede vort Mod, og

vi frede nu uden at besværes af nogen Træthed frem over en jævn Straaning. Vinden havde lagt sig, og Solen kastede usfordunklet sit sidste Ghlensstjær over Stene og Snefjerner. Ved en af disse, der strakte sig langt ned, ser jeg i den klare Belysning strag ovenfor os et Høt Horn rage op af en Fordybning.

“Læg dot ne”, hvistede Thor i samme Dieblit.

Vi opgjorde i Hast en Operationsplan, ifølge hvilken jeg skulde fæde den Buk, som stod til Venstre, Sir John den til Høire. Thor fulgte os med Hundens for at kunne slippe den strag, om et Dyr blev stadestudt. Paa Knæer og Hænder kravlede vi frem mellem Stenene, indtil vi oversaa den lille Fordybning, hvori Flokken stod. Der var de samme tretten Dyr, vi havde seet paa Bræen. Bukken til Venstre stod meget fordelagtigt; der var to Dyr i Næd med den; et foran og et bag; lige ovenfor stod en Kalv. Holdet var drøit, men ingenlunde for langt, og det havde sine Vanskeligheder at komme længer frem uden at blive seet. Jeg varslede Sir John, lagde for Diet og vilde trykke løs; men han før op i Høstighed og raabte med fuld Stemme: “Studer ikke for Gud Skulder, det er al for læng”. — “Det er ikke for langt”, hvistede Thor utaalmodig.

Man troede da Sir John at burde gribe Initiativer; men i en Fortværing, som ikke gav det bedste Vidnesbyrd om hans Bedrifter paa de skotiske Hjortejagter, vilde han først springe nogle Skridt frem, hvorunder han snubbede i Hundebaandet, styrkede overende og lødrev Hundens, som i fuld Pos satte op iagennem

Uren. Jeg fastede min Kugle for-
gjøves efter de flygtende Dyr. Men
under Mandefaldet havde Thor fa-
stet Riflen til Kinden. Det smald,
og den ene Bul satte midt ud af
Flokken med et uhyre Spring og
tumlede derpaa om paa Sneen.
Den risede atter op paa Forbenene,
men styrtede strax med et dybt Gisp.
Anders og jeg istemte et jublende
Dotstrig, der blandedes med nogle
engelske Ulyd, som Midderen af den
bedrøvelige Stikkelse gav fra sig over
sine forstødte Knæer og over de "for-
dumte Reindeer, han aldrig studd
kommer til at studer".

Vi ilede hen til Snefjellen, hvor
Sunden stod paa Vagt og fliske-
de Blodet af det stolte Dyr, som
endnu laa og gispede paa Sneen.
Thor endte Dødskampen ved at stø-
de det Kniben i Næffen, og da vi
havde betragtet det fra alle Kanter,
gav han sig til at flaa, en Forret-
ning, der ved Anders's Bistand ud-
førtes i kort Tid. Sunden, Hornene
og Laarene toge vi med; de øvrige,
mundré værdifulde Dele bleve gra-
vede ned i Uren for at afhentes
næste Dag, og bevaredes ved en
Borg af store Stene, som vi vælte-
de over dem, mod Færven.

Menneskets Haand.

(Efter Dr. G. Hartwig.)

Til Trods for sin Hjernes Ober-
legenhed vilde Mennesket have været
et i hele sin Bygning aldeles for-
feilet Væsen, dersom dets Lemmer
ligesom Dyrenes alene havde været
indrettede til Bevægelsesredstaber,
til at klatre eller grave med, eller
til Angrebs- eller Forsvarsvaaben.
Ehi da Mennesket var udrustet med
florre aandelige Evner og bestemt
til at være Herre over hele Jorden,
maatte det ogsaa udstyres med de
uødbendige legemlige Midler til at
sikre sig dette Herredømme, og der-
for se vi, at medens alle fire Yder-
lemmer hos Dyrene kun tjene til
Bevægelsesredstaber og undertiden
tillige til Vaaben, ere Forlemmerne
hos Mennesket unddragne denne sa-
være Bestemmelse og byggede paa en

saadan Maade, at de ere stillede til
at udføre Forstandens Bud.

De menneskelignende Abers For-
lemmer have vel megen Lighed med
Menneskets, men ved en nærmere
Betragtning af deres indre Bygning
bemærkes der dog en ikke ubetydelig
Forskjel mellem begge. Saaledes er
Underarmens Bevægelse til Siden,
der sker ved Spolebenets og den
dertil besættede Haands Dreining
om Albuebenet, langt mere ind-
skrænket hos Aberne; de ere ikke
istand til at bevæge den indre Haand-
flade fuldstændig opad eller til at
skrække Tømmelfingeren vidt ud fra
de andre Fingre, hvilket giver den
menneskelige Haand et stort Fortrin
for deres. Tømmelfingeren kan hos
Mennesket stilles nviagtig imod alle

Fingerspidserne, saavel hver for sig som alle i Forening; hos Aberne er Tømmelen derimod saa kort og Fingrene saa stærkt forlængede, at den kun vanskelig kan stilles imod Fingerspidserne, og saavel Tømmelen som de andre Fingre ere hos disse Dyr saa svage, at de aldrig kunne stilles imod hinanden med nogen ihøderlig Kraft. Medens Menneket med Letthed er istand til at bevæge hver Finger for sig, kan Aben kun bøie eller strække dem alle paa en Gang, da de smaa Bøie- og Strækkemusler til hver Finger i Menneskets Haand hos Aben enten ganske mangle eller ere vogede sammen. Abens Haand er vel et fortrinligt Redskab til at klatre med, men den vilde ikke være skiftet til at udføre saa mange beundringsværdige Arbejder som den menneskelige Haand, selv om den lededes af en ligesaa udviklet Forstand.

Menneket er ved sin nøgne Hud forjarsløst udsat for Veir og Vind, for Hede og Kulde, men dets kunstfærdige Haand erstatter det rigeligt denne Mangel og spinder og væver en Mængde Tøier, som det oveniholdet pryder med alle Regnbuens Farver for at forene det Behagelige med det Nøttige. Dets svage Arm er ikke istand til at hjempe med Skovens vilde Dyr, men med sit

fer Haand udflyder det den dræbende Pil eller sender den jernrammende Kugle gennem Luften. Det sønner kun usuldfornemt, men behersker dog alle Fiske og Pattedyr i Havet, forfølger dem til deres fjerneste Tilflugtssteder, rammer dem med den dræbende Garpun og fanger dem med Snøre eller i Garn. Det har ikke Muldvarpens Gravejodder, men trænger dog med sine kunstige Gange dybt ned i Jordens Skjød og gjør sig til Herre over dens skjulte Statte. Med Spade og Plov dyrker det Jordens Overflade og bringer Marken til at yde en rig Afgrøde. Forgjæves spærre Floder og Bjerge Menneskets Vej; det bygger sine Broer over den rivende Strøm og sprænger Tunneler gennem den haarde Granitklippe. Ikke engang den mægtige Urstov kan gjøre det Jordbundens Besiddelse stridig; med sin skarpe Dye og Sag fælder det de høieste Træer og styrter deres stolte Kroner i Støvet. Og den samme Haand, som hjælper det til denne Magt og dette Herredømme, afløsker Strengen de fjerneste Toner, trykker alle Naturens Billeder paa Lærredet og bringer den raa Marmorblok til at antage en Apollons Gudestykke eller en Venus's ideale Skjønhed.

Blandinger — Nyt og Gammelt.

Chinesernes Opfindelser. Det for- tjener at lægges Mærke til, hvor langt Chineserne engang vare forud

for Europæerne, men ogsaa, at de ere bleve staaende paa det engang opnaaede Standpunkt uden at ud-

vifle eller forbedre nogensjomhelst Ting.

Magneten eller Kompasjet, dette for Sømanden saa uendelig vigtige Redskab, var allerede for 2400 Aar siden kjendt hos Chinejerne, medens i Europa Magnetnaalen først blev omtalt Aar 1190 efter Kristus af Guhot de Provins og Aar 1204 af Jacques de Vitry og endelig Aar 1260 af Brunetto Latini.

Krudtet kjendte Chinejerne allerede 100 Aar før Kristus.

Papiret opfaadt Chinejerne 95 Aar efter Kristi Fødsel.

Bogtrykkerkunsten var i China allerede bekjendt 860 Aar før Guttenbergs Opfindelse deraf i Europa.

I Metallernes Udvinding og Bearbejdelse vare Chinejerne allerede erfarne paa en Tid, da man endnu ikke tænkte derpaa i Europa.

Men alle disse Kunster bleve hos dem staaende paa det samme Trin. Ikke desto mindre kan der neppe være nogen Tvivl om, at dette Folks Udvandring til Amerika, især til Kalifornien, og til Australien, hvor de komme i Berørelse med Europæere, vil øve en mærkelig Tilbagevirkning paa det hele Folk.

En besynderlig Veiviser. Rejsende i Afrika have i den hede Aarstid store Lidelser at udstaa paa Kapkoloniernes endeløse Sletter; Rejsen paa de tunge Vogne, der trækkes af Oxe, gaar kun meget langsomt. Det medtagne Drifkevand bliver let bedærvet, og den frygtelige, tryk-fende Hede fremkalder en brændende Tørst; ogsaa Fødevarerne bedærves let, og da indtreder en Nød, som

er forferdelig: Treidhyrene dø af Tørst, og den samme strekfelige Død venter sikkert den Rejsende selv, hvis han ikke naar en Kilde, hvor menneskelige Boliger ikke pleie mangle. I saadanne Tilfælde er et Strudsferede med 40—50 store kostelige Eg ofte en Hjælp i Nøden. Men disse Nøder ere vanskelige at finde, da den slu Kjempeflugt om muligt gjør dem ukjendelige, og de fordeimeste kun bestaa i Jordybninger i den glødende Sand. Ligger Fuglen ikke og ruger paa Nedet, er dette endnu vanskeligere at opdage, og selv om den gjør det, lykkes det dog ikke let; thi naar den ser en Fiende i det Fjerne, lægger den sin Hals sladt ned paa Jorden, saa at man kun vanskelig kan opdage den. Ser derimod den Rejsende en eneste hvild Grib, som suæver oppe i Luften, da tjener den ham som en sikker Veiviser til et Strudsferede med Eg i. Har nemlig den ualmindelig skarpsynthe, høit oppe i Luften suævende Grib opdager en rugende Struds, saa venter den, indtil Fuglen forlader Eggene for at søge efter Næring. Ere først Eggene blottede, styrter Gribben ned til Jorden, tager en Sten med sig op igjen i sine Kløer, suæver saa lige over Nedet og lader Stenen falde ned midt i dette, fordi den kun paa den Maade kan knuse Strudsæggets tykke, haarde Skal, som dens skarpe Næb forgyves vilde forsøge paa at hakke istykker. Stenen kunsjer da nogle af Eggene, som Fuglen derpaa hurtig fortærer. Følger den Rejsende denne Veiviser, blive Eggene hans sikre Bytte, og hans Nød er for det Første afhjulpen; thi Eggets Ind-

hold lindreer baade Dørfstens Kvaler og giver desuden en styrkende og velsmagende Næring.

De afrikanske Løbere hos Nomadestammerne i det Indre overtræffe i sin Kunst de berømteste Løbere hos alle andre Folkelag. Gave de vigtige Regjeringsjager, som haste, at besødre, løbe de i hele Dage uden at søve. For at holde Brystet fril og lette Vanddrættet, holde de med begge Hænder en Stok, som de have lagt tværs over Nakken. Deres Proviant består i et eller 2 Dussin Dadler, deres Klædning i lette Benklæder; kun naar Orkenens Sand bliver altfor glødende, binde de Sandaler under Fødderne. Ere de aandeløse, blive de staaende og trefle 60 Gange Vanddrættet; derpaa løbe de videre. De søve i det Høieste 3—4 Timer i Døgnet, og for ikke af Træthed at søve Tiden bort undervejs, binde de om Foden et Bøug af Daddeltreveler. Dette anreder de i den ene Ende, og da de nødsaglig vide, hvor lang Tid det behøver for at brænde op, blive de i rette Tid vækkede af Smerten og fortsætte igjen sin mærkelige Rejse.

Den berøgtede Menan, tidligere Universitetslærer og Forfatter af "Jesu Liv" samt mange andre vantro Skrifter, var af den tidligere keiserlige Regjering bleven affat fra sit Lærereembede, fordi han negtede Kristi Guddom, men har nu for nogen Tid siden af den franske Minister for Undervisningsvæsenet faaet sit Embede igjen.

Falske Kaffeønner fabrikeres nu for Tiden i store Mængder og det faa stoffende, at de kun vanstelig lade sig adskille fra de ægte. Man presser dem af almindeligt Ler i Former, 100 med et Tryk, brænder dem let, faa at de faa den rette Haardhed, og blander dem derpaa mellem den ægte Vare. Naar Kaffeen brænderes, antage disse kunstige Kaffeønner den samme brune Farve som de naturlige og kunne heller ikke da adskilles fra disse.

Kolumbus forstyrret i sin Grav. De jordiske Levninger af Amerikas Opdager, som hidtil befandt sig i Kathedralen i Havana (Kuba), ere under store Høitideligheder blevene flyttede og bifatte i en stor Svælving paa den i Nærheden af Byen anlagte, saakaldte "Kolumbus's Kirkegaard".

Mærk.

Vi skalde at oplysre vore Lesere om, at den Mand, som vi havde formaaet til at levere den stadige Oversigt over "Dagens vigtigste Nyheder", desværre ved uforudseede Omstændigheder er bleven hindret i at opfylde sit Løfte. Derfor Nogen af den Grund ikke længere maatte ønske at holde "For Hjemmet", vil han kunne faa sine Penge tilbage.

R ed.

I n d h o l d: Frihed. (Indsendt til "For Hjemmet").—Præstegaarden i Sarzen. (Efter det Lydske.)—Nero og Marcus Aurelius. (Af Luit Olsen.)—Hensdyrjagt ved Rønderne. (Af N. Chr. Asbjørnsens "Høifjeldsbilleder").—Menneskers Haand. (Efter Dr. G. Hartwig.)—Blandinger—Ryt og Gammelt.